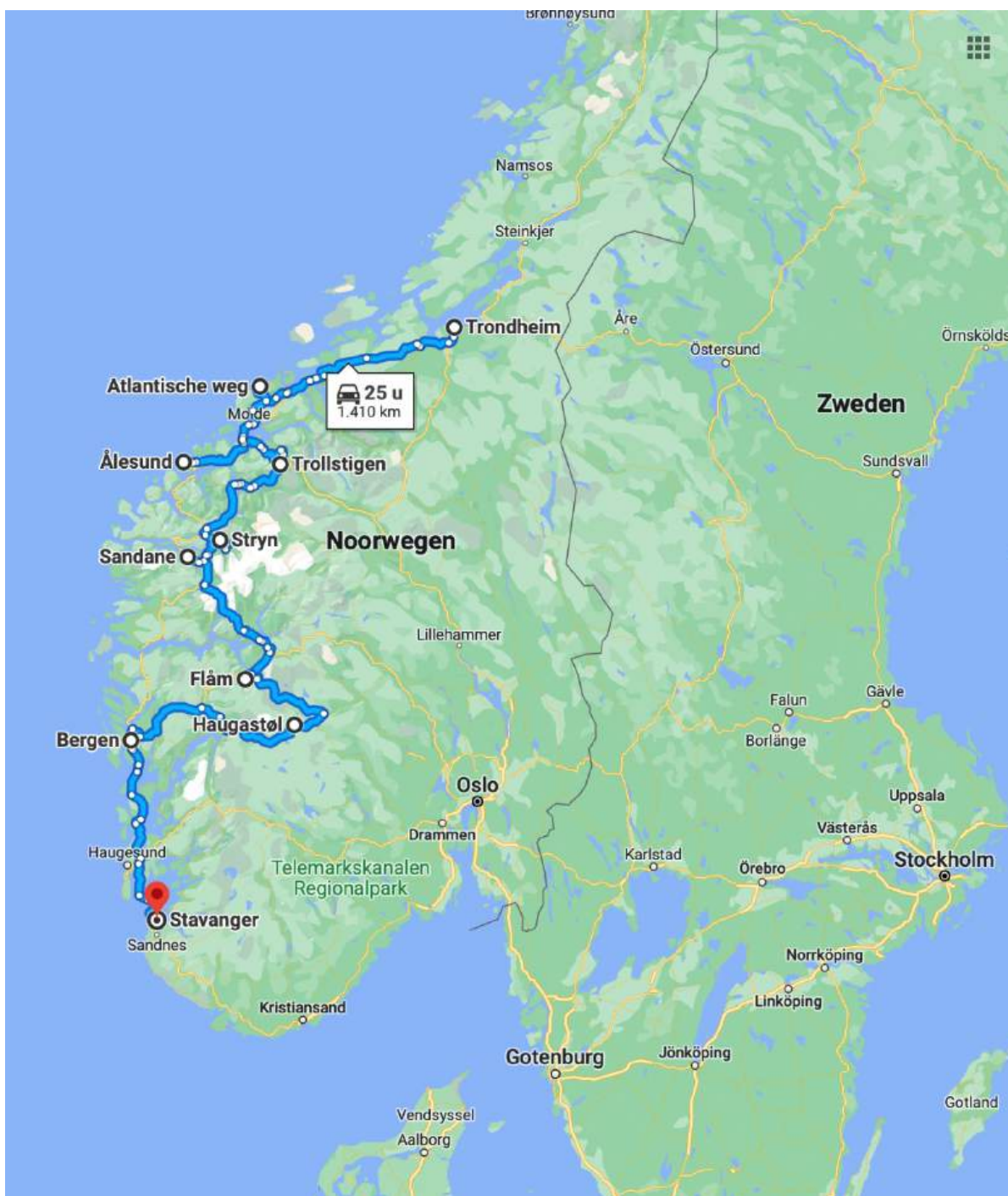

Norge... Reiser du med oss?

Kortom, reis je (weer) met ons mee?

We gaan een roadtrip maken in Noorwegen. We vliegen vrijdagmorgen 12 augustus naar Trondheim, in het midden van Noorwegen. Daarna zigzaggen we 18 dagen lang met een huurauto langs de westzijde van het land naar het zuiden met als eindbestemming Stavanger. We reizen in etappes en onderweg slapen we in Airbnb's. Op de kaart zie je in grote lijnen de route die we ongeveer rijden. Het belooft een vakantie te worden met fjorden, bergen, gletsjers, watervallen, panoramische routes en ander (natuur)schoon.

Ik had alles in november vorig jaar al in grote lijnen voorbereid, ruim voordat de Schiphol-chaos zijn

intrede deed. En de vluchten heb ik geboekt bij Neerlands trots, 'onze' KLM. Maar nu deze koninklijke vliegmaatschappij een paar weken geleden zonder enige mededeling onze heenvlucht annuleerde en ik er slechts per toeval achterkwam, kreeg ik wel rode vlekken en was er van trots ook even geen sprake meer. Natuurlijk zijn we niet de enige Nederlanders wiens vlucht bruut werd geschrapt (we proberen het niet persoonlijk op te vatten ook al deed het pijn in onze tere zieltjes), maar we baalden wel. KLM telefonisch niet bereikbaar, allerlei links op de website waarop je moest klikken om het vluchtprobleem op te lossen leidden telkens weer terug naar de homepage. Ik kwam geen steek verder. Dan maar een vlucht bij SAS geboekt. Wel eentje met overstap in Oslo waarvoor we een uur de tijd hebben. Maar okay, veel andere keuzes waren er niet meer voor een enigszins acceptabel tarief. En dan nog een andere belangrijke vraag: waar gaan onze koffers naartoe? Ook wij hebben alle Schipholse kofferhorror meegekregen in het nieuws. Uit voorzorg hebben we AirTags aangeschaft, van die kleine trackers waarop je op afstand een deuntje kunt afspelen. Liggen ze in Trondheim vrolijk kwetterend van blijdschap op de bagageband of zingen ze net zo blij op een verlaten vliegveldje in Timboektoe? Heel fijn die AirTags, maar als je koffer werkelijk in Verwegistan is terechtgekomen kun je nog niks. Gelukkig gaan de batterijen van de AirTags een heel jaar mee 😊.

We vliegen officieel om 10.40u, maar ik kon via de app Flightradar24 al zien dat onze 'vrijdagvlucht' de afgelopen weken stevast veel later vertrok, soms wel 2 uur later dan gepland (met als gevolg dat de aansluitende vlucht vanuit Oslo - die wij nodig hebben om in Trondheim te komen - dan al vertrokken is). We 'mogen' 4 uur voor vertrek aanwezig zijn op Schiphol. Dus om 6.40u kunnen we aansluiten in de lange rijen die als een slinger in en om de vertrekhallen gaan (zo zie je nog eens wat van de luchthaven). Daar wordt je stappenteller wel blij van natuurlijk. En gezien het vroege tijdstip slapen we (ook voor het eerst) dan ook van donderdag op vrijdag in een hotel op Schiphol. Vrijdag wordt voor ons gevoel dus een dagje met wat uitdagingen, maar mijn wederhelft zegt (veel te vaak naar mijn zin) 'Alleen de rust kan ons redden' en hij trekt er dan zo'n irritant vroom gezicht bij dat mij allesbehalve rustig maakt, eerder agressief. Het is niet anders, we zullen zien. En als je zin hebt om het te lezen, gaan we je vanzelf vertellen waar we zitten en wat we nog meer gaan meemaken.

We zijn los!

Vandaag de eerste etappe van ons 'reisje' naar Noorwegen. En wel een hele lange etappe. Namelijk van Zwolle naar Schiphol en van Schiphol naar het Airporthotel Steigenberger (jawohl, ein ganz Duitse keten in Nederland)!

Voor het koffer inpakken hadden we maar liefst 30 uur uitgetrokken (gelukkig mochten we tussendoor wel slapen alhoewel sleeping beauty aka Renate vanmorgen al om 5.00 trappelend van ongeduld naast het bed stond). Het inpakken was weer ouderwets strak georganiseerd. We hebben maar liefst 3 grote koffers, 1 kleine koffer en 2 rugzakken bij ons. Inclusief spullen om de verschrikkelijke sneeuwman (we noemen hem Yeti, of zou het toch een zij zijn...?).

Renate was een beetje nerveus en niet helemaal in haar beste doen. Ze had namelijk nog even 7 brieven voor haar werk voorbereid waarvan er 5 met de post moesten (dus met postzegel) en 2 ervan zou ze snel in de wijk bij collega's door de bus gooien (dus zonder postzegel). Ze staat voor de brievenbus en jullie mogen 1 keer raden welke brieven als eerste door de gleuf verdwenen.... Gelukkig kan ze er zelf ook hartelijk om lachen.

Nadat de koffers waren ingepakt, alle wasjes (inclusief dekbedden en kussens) waren gedraaid, het huis spic en span eruitzag, was het tijd om te vertrekken. We hadden een goede chauffeur geregeld (namelijk de one and only Timon) om ons naar het station te brengen. Het leek Renate een goed idee om met de zogenaamde 'samenreiskorting' te reizen. Dat betekent dat ik met haar meereis en dus 40% korting krijg op het treinkaartje. Maar ja, dan moet je de 'samenreiskorting' wel aanzetten in de app. Gelukkig had Renate mij eraan herinnerd maar ze was het zelf vergeten aan te zetten. Kortom, ik heb het volledige bedrag van een enkeltje betaald.

Op het station aangekomen blijkt dat onze trein naar Schiphol niet verder gaat dan Lelystad centraal. Met de blik in de ogen van twee verschrikte konijntjes worden we vriendelijk te woord gestaan door een lieve dame van de NS. 'Nee, hoor geen probleem. U kunt overstappen op Lelystad en de trein naar Dordrecht nemen. Die komt ook langs Schiphol'. Ze vraagt voor de zekerheid nog even of we een foto willen maken van het schema in haar telefoon maar dat slaan we resoluut doch vriendelijk af. Zo simpel zijn we nou ook nog niet!

De reis verloopt soepel alhoewel het slepen met nagenoeg de inhoud van onze inloopkast én voorraadkast best pittig is.

Omdat we morgen vroeg op Schiphol moeten zijn en we dat niet halen met de trein hebben we een nachtje geboekt in een hotel. Daar moeten we vanuit Schiphol naartoe met een shuttlebus van het hotel. Ervaren als wij zijn vinden we snel de halte. We wachten geduldig, stappen in een hele grote touringcar en vragen voor de zekerheid na of dit de goede bus is. NOT! Dus hup, de koffers er weer uit en wachten op de juiste bus. Snel naar het hotel (8 minuten rijden) en inchecken. We hebben een prima kamer en bedenken waar we willen eten. Dat wordt Wings (food&drinks) aan de overkant van de straat. We worden hartelijk ontvangen en genieten van een heerlijke maaltijd. Renate verslikt zich even in een stukje bief en ik sta al klaar om haar te 'heimlichen' maar met een slokje drinken is het euvel snel verholpen.

De eerste etappe zit er op en we zijn relaxt. Even lekker chillen op de kamer en op tijd de oogjes dicht.

Oh ja, je kunt aan de voetgangerslichtjes zien dat ze wel humor hebben hier op Schiphol! En zo voelen we ons ook met het vooruitzicht van een fijne trip!

Het grote Schiphol-complot

Als je dit leest, zitten we in ons eerste verblijf in Heimdal, een voorstadje ten zuiden van Trondheim. We hebben het dus gered in 1 dag! Een paar dagen geleden hebben we jullie verteld over alle risico's van deze heenreis. Kans op een alsnog geannuleerde vlucht, te lange wachtrijen bij de security zodat we het vliegtuig niet halen, vertragingen, koffers die kwijtraken... vandaag konden allerlei rampscenario's ons ten deel vallen. We zagen deze dag met angst en beven tegemoet.

Om 5.45u ging de wekker. We hebben ons boeltje weer bij elkaar gepakt en uitgecheckt. Om 6.30u stond de shuttlebus klaar, speciaal om ons op te halen (en we lieten - flexibel als wij zijn - ook ander gepeupel met ons meereizen naar de luchthaven). Tien minuten later stonden we bij de luchthaven. Precies 4 uur voor de vertrektijd van onze vlucht (10.40u). Eerst maar even de koffers met onze complete voorraadkast (want Noorwegen is heul duur) en inloopkast (om zo min mogelijk last te krijgen van het dilemma 'wat moet ik toch aan vandaag') afgegeven. Daarna door naar de security en ja, idd, het was er druk, druk druk. Altijd leuk om in die rijen mensen van allerlei pluimage voorbij zien te komen (en dat denken ze ook vast van mij 'wat moet die leuke blonde vrouw toch met die vent?!'). We schuifelden langzaam naar de security... en om 7.45u stonden we al aan 'gene zijde'. Dat viel dus enorm mee.

Door naar het ontbijt. We kwamen naast een tafeltje kwetterende vrouwelijke dertigers te zitten. Het waren er maar twee, maar Harold was al na 2 minuten moe van het gewauwel ('Oh, wat leuk, ja zo leuk,

echt leuk!'), maar mijn eigenste stoere bikkel hield vol (wel met koptelefoon op).

Lang verhaal kort, we zaten heel heel vroeg al bij de gate. Gelukkig waren we niet de eerste, andere uitslovers waren ons al voorgegaan. En verhip, ook het vliegtuig vertrok enigszins op tijd. Onderweg kwam een vriendelijke purser ons vertellen welke gate we in Oslo moesten hebben voor de overstap. En ook daar waren we op tijd. Ondertussen even gecheckt of onze koffers de gate ook hadden gevonden en ja hoor, AirTag 1 t/m 4 waren heel dichtbij. Trondheim is vast hip & trending want in 30 minuten tijd vertrokken er vanuit Oslo maar liefst 3 vliegtuigen naar Trondheim. Een vlucht van drie kwartier en precies volgens schema hadden we onze touchdown in Trondheim.

En nu we het vandaag met eigenste ogen hebben gezien en aan den lijve hebben ondervonden, kunnen we niet anders concluderen dat er helemaal nooit nie problemen waren, zijn of komen op Schiphol.

Noem ons gerust wappies, doet ons helemaal niks!

Na de landing moesten we even wachten op de koffers, daarna door naar de autoverhuur. Daar stond een leuke hybride waggie voor ons klaar met nog maar 11.000 km op de teller en... jawel, een automatische kofferbaksluiting. En we hebben het getest, na 50 keer achter elkaar kofferbak open, kofferbak dicht, doet hij het nog steeds heel goed!

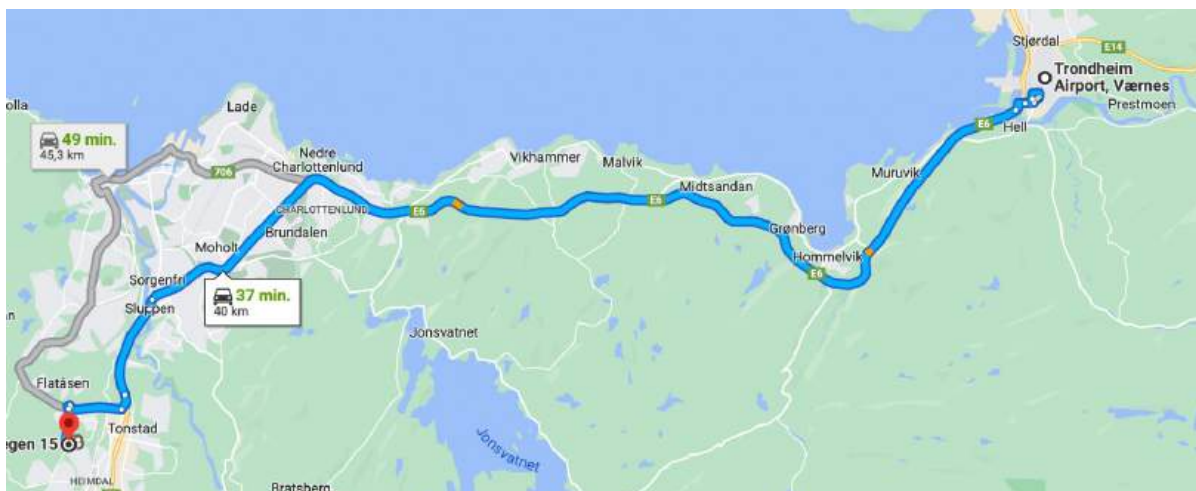
Het ritje naar ons eerste onderkomen is 40 km en onderweg kwamen we al leuke stukjes Trondheimse kust tegen.

Na het 'inchecken' in onze eerste Airbnb (niet meer dan een code invoeren bij een sleutelkluisje en naar binnen gaan in een souterrain onder het woonhuis van de eigenaar) hebben we de auto weer gepakt om boodschappen te doen in de plaatselijke supermarkt waarbij we af en toe steil achteroversloegen van de prijzen. Onze maaltijd bestaat vandaag uit een prutje kant-en-klaargerecht dat best naar binnen te werken is. En nu gaan we nog een beetje chillen en vanavond op tijd naar bed. Hadet!

Route van vandaag:

Plakbips

Vandaag is de eerste volle dag in Noorwegen en die besteden we in Trondheim. Deze stad met bijna 200.000 inwoners is de 3e stad van Noorwegen en ligt prachtig met veel water omringd.

Vandaag staat in het teken van 'hedduh-gij-dit-al-gezien'? Oftewel we gaan de stad en de directe omgeving eens even goed verkennen (en ja hoor, daar gaat mijn verkennershartje weer sneller van kloppen).

We slapen in 2 verschillende slaapkamers en nee, het heeft niets te maken met mijn snurken of met een ruzie. In de ene kamer staat een twijfelaartje (en daar zijn we inmiddels toch echt iets te oud voor) en in de andere kamer 2 x een 1-persoonsbed. Dus nemen we het besluit om apart te slapen. Wel even wennen als ik eerlijk ben maar het resultaat is wel dat we allebei een goede nachtrust pakken. We liggen best vroeg op bed (uurtje of 21.30u) en slapen al snel. Wel jammer is dat ze hier verduisterende gordijnen hebben van het merk 'hemelvaart' die dus alles doen behalve verduisteren. Gelukkig hebben we allebei een zogenaamde 'vliegeniersbril' bij die je op kunt zetten om het letterlijk zwart voor je ogen te zien. En dat werkt prima.

Renate voelt zich vanmorgen behoorlijk uitgerust en besluit in haar eentje met de benenwagen de omgeving van ons tijdelijke 'paleisje' te verkennen. Voor de zekerheid vraag ik aan haar of ik 'mijn locatie' moet aanzetten op mijn iPhone maar dat levert me op een dodelijke blik op.

Nadat Renate terug is besluiten we te genieten van een voedzaam en gezond ontbijtje. Na het ontbijt is het douchen, aankleden, een besluit nemen waar we gaan parkeren en besluiten wat we allemaal willen zien. De P-garage, in het echte centrum van Trondheim vinden we zonder enige moeite. Wel zien we om ons heen allerlei 'oldtimers' (nee, niet de bejaarden van Noorwegen maar ik bedoel auto's) in de binnenstad. Blijkt dat het vandaag oldtimer/American muscle car/show je penisverlenging-dag is in Trondheim. Op het centrale plein staan heel veel auto's geparkeerd om je vingers bij af te likken.

Nadat we deze 'toys for the boys' hebben bewonderd besluiten we ergens een bakkie pleur te scoren. Renate zegt nog: 'Nee, geen Starbucks, die kennen we al te goed. Laten we een lokaal koffietentje opzoeken'. Ik stem in en al snel vinden we een leuk tentje met een heuse barista achter de toonbank. En ja, hoor ze hebben ook cafeïnevrije koffie (en dat is echt belangrijk anders zit ik de hele dag met een Renate opgescheept die 2x zo snel gaat als normaal).

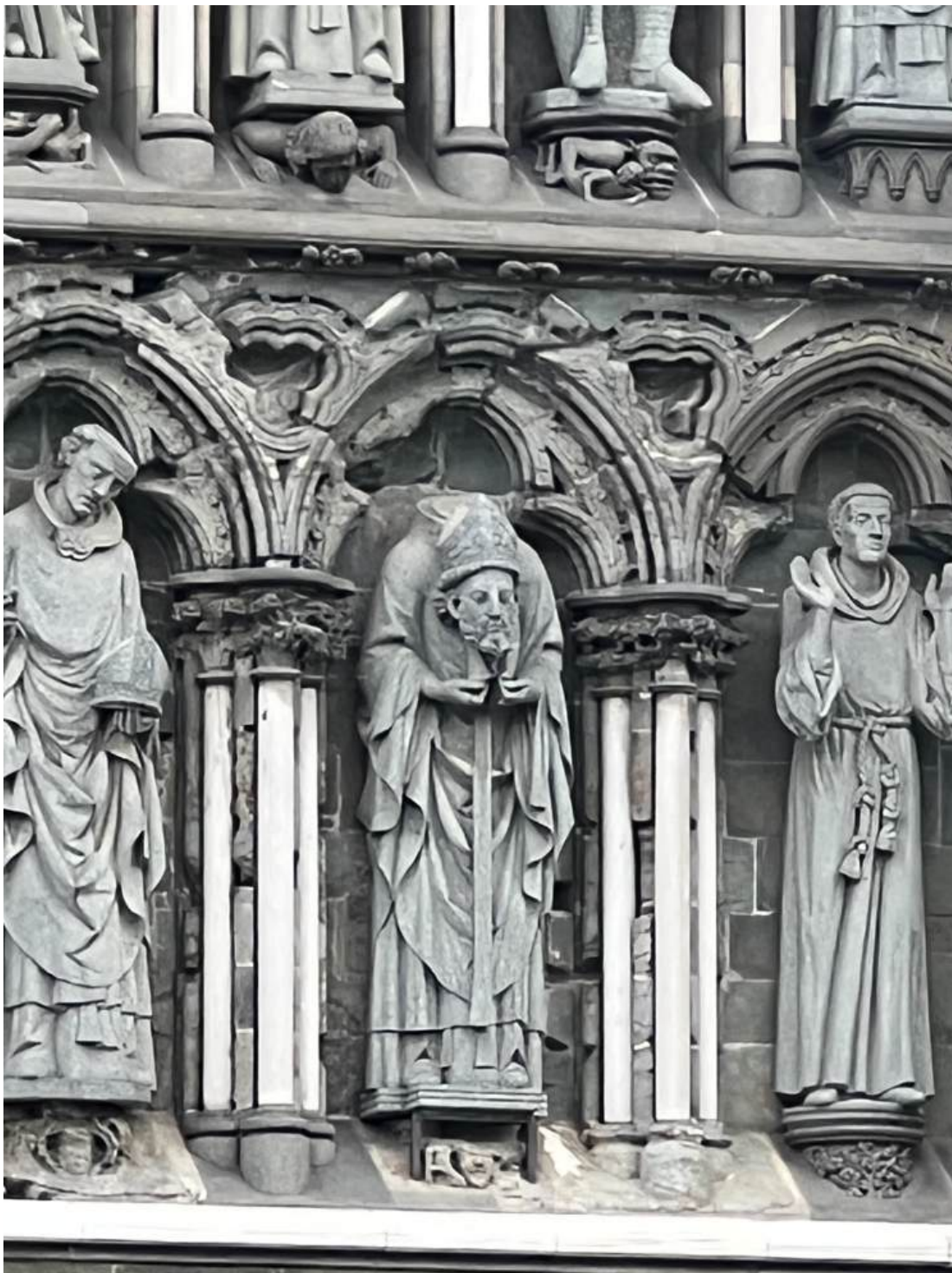
Terwijl we voor het koffietentje aan onze koffie lurken worden er om ons heen allerlei tentjes opgebouwd. Dit alvast vooruitlopend op de finish morgen in Trondheim van de 'Arctic Race of Norway'. Een 4-daagse wielervedstrijd voor professionals in Noorwegen. Waarbij gisteren de 2e etappe is gewonnen door een Nederlander (Dylan Groenewegen)! Dus ook hier is het Oranje Boven! Aan de overkant staan mensen die op zoek zijn naar potentiële pleegouders. Een van de vrouwen komt op ons af en begint geanimeerd een gesprek met ons. Wij zijn heel belangstellend maar natuurlijk niet de doelgroep waarnaar ze op zoek zijn. Ze heeft een T-shirt in de hand en als Renate vraagt of ze de shirts verkopen (puur vanuit interesse en echt niet vanuit 'hebbuh, hebbuh, hebbuh') zegt de vrouw: 'Nee hoor, deze geven we weg. Of willen jullie een T-shirt'? Bescheiden geven we aan dat we niet tot de doelgroep behoren maar de vrouw wil ons toch echt graag zo'n shirt geven. Een voor Renate en een voor mij. Wij voelen ons een beetje verlegen en bieden een kopje koffie aan voor de medewerkers. Hier wil ze niets van weten maar we beloven wel dat we dit T-shirt deze vakantie zullen dragen en een foto met hen zullen delen. We krijgen haar telefoonnummer en die afspraak staat! Later deze vakantie zullen we ook die foto met jullie delen.

Nadat we de koffie op hebben is het tijd voor de eerste stop. De kathedraal van Trondheim. En sjonge jonge, wat een joekeloekes is dit zeg! We besluiten 'm ook van binnen te bewonderen en Renate scoort in een handomdraai twee tickets via internet (handig zo'n digifiel als echtgenote!). Aan de voorzijde zijn allemaal beelden in de gevel verwerkt.

En het valt ons op dat een van de beelden niet zo'n hele goede dag heeft. Je vraagt je toch af waarom?

Daarna een kijkje binnenin de kathedraal.

Na het bezoek aan de kerk gaan we op weg naar de oudste brug van Trondheim. De Gamle Bybro.

Vanaf deze brug heb je een prachtig uitzicht op de oude wijk Baklandet. Mooie huizen en dito mooie straatjes.

Na de lunch is het tijd om de citadel van Trondheim te gaan bekijken. Een oud gebouw boven op een heuvel, omringd door een 9-puntige sterke verdedigingsmuur en veel kanonnen dus mijn militaire hart begint sneller te kloppen.

De toegang tot het geheel is gratis en dat is natuurlijk mooi mee genomen. De citadel is ooit gebouwd om de stad te beschermen tegen ander Scandinavisch gespuis en kent een lange militaire historie. Echt mooi om te zien! En oh ja, had ik al gezegd 'op een heuvel'? Nou dat klopt, want de weg omhoog is behoorlijk pittig. Helemaal omdat ik vorige week een lichte blessure aan mijn linkerknie heb opgelopen met padellen (nee, niet met een peddel maar het spelletje wat ik beschouw als de laffe variant van squash). En zoals een goede vriend van ons dat typeert wordt mijn 'glas-in-lood-knie' hier niet heel erg vrolijk van. Maar het lukt ons toch om gewoon boven te komen.

Nadat we genoten hebben van het uitzicht vanaf de citadel besluiten we nog even de dag af te toppen met een prachtig tramritje met tramlijn 9 naar het meertje Lianvatnet.

Daar moeten we wel voor dwars door het centrum maar dan heb je ook wat. De tram zit behoorlijk vol en we komen noodgedwongen naast een jongeman te zitten die zich waarschijnlijk voor het laatst gewassen heeft toen de citadel nog dienst deed als echt verdedigingswerk. Op het moment dat er elders een plekje vrij komt besluiten we toch maar te verkassen. Het aanbieden van een goede deo voelt namelijk ook zo opdringerig.

Het tramritje is prachtig en slingert langs een heuvel omhoog. Hier hebben we een mooi uitzicht op de stad.

We torenen hoog boven de stad uit en het meertje is echt prachtig.

Hier wandelen we weer even en we komen bij een aantal afgezaagde bomen. Renate besluit even op een vers omgezaagde boomstronk te gaan zitten om even te genieten van de omgeving. Als ze even later probeert op te staan, is dat een probleem. Ze zit namelijk vast aan de hars die uit deze boom is gaan lekken. Niet alleen haar broek maar ook haar billen zitten onder de hars en natuurlijk besluit ze instinctief om het even met haar handen te controleren... die dus daarna ook onder de hars zitten, haha! Haar handen krijgt ze relatief snel schoon met water en zeep, maar haar broek en billen... 🙄. Op dit moment is er niets aan te doen, dit moeten we in het vakantiehuis maar even oplossen. De terugreis is dus inclusief plakbips. In de tram en de auto zit ze op een tas om niet nog meer te besmeuren met hars.

We besluiten dat het goed is voor vandaag. We zoeken de auto weer op (gelukkig is het een automaat zodat mijn klutsknie even rust krijgt) en flitsen nog even langs de supermarkt voor een paar boodschapjes.

Zometeen een lekker potje spaghetti in elkaar macrameeën en daarna ongetwijfeld op tijd naar bed. Morgen hebben we een grote (en veelbelovende) verplaatsing voor de boeg dus daar moeten we uitgerust aan beginnen.

Via Slettebakken naar Alesund

Vandaag een reis van 7 uur rijden voor de boeg. Het is 'maar' 373 kilometer, maar hier in Noorwegen mag je maximaal 80km/u rijden, we gaan twee keer met een veerpont én we pakken de - volgens zeggen - een prachtige panoramische 'Atlantische Weg' van 36 km mee met onderweg een aantal uitzichtpunten. Dit is ook meteen de langste rit die we op 1 dag gaan maken deze vakantie. Om 8.00u zitten we aan het ontbijt en om 8.50u is alles ingepakt en gaan we op weg. We hebben een gezellige Noorse dame die met ons meereist, we noemen haar Navigatie-Hannna (ja, met 3 nnn zodat je de 'n' lang vasthoudt). We verstaan geen reet van wat ze zegt, maar ze blijft rustig en als we verkeerd rijden merken we dat alleen omdat ze lichtelijk in paniek raakt en in herhaling valt (het zal wel 'keer om, keer om' zijn wat ze zegt). Als ze te veel kletst, draaien we de volumeknop gewoon uit. Harold zou willen dat hij ook zo'n knop had voor mij. Helaas! ;o).

De weersverwachting voor vandaag zijn - voor Noorse begrippen - supergoed! Veel zon en 21 graden. We moeten eerst een paar honderd kilometer rijden voordat we bij de eerste veerboot (Halsa - Kanestraum) komen die het Romsdalfjord oversteekt. In het begin is het nogal mistig, maar dat trekt ineens heel snel weg. Onderweg blijf ik maar foto's maken van de prachtige omgeving, hieronder een paar van de mooiste foto's.

Bij Halså rijden we zo de veerboot op die 2 minuten later vertrekt.

Het tochtje duurt een half uurtje en we tuffen weer verder. We rijden nog verder westwaarts om de panoramische route langs de Atlantische Oceaan mee te pakken, de Atlanterhavsveien. Maar eerst een korte stop in het plaatsje Kristiansund. Daar kunnen we een klein torentje beklimmen voor een mooi uitzicht op de omgeving.

En daarna komen we toch echt bij de panoramische route die langs en door de Atlantische Oceaan leidt.

Het is inderdaad een fraaie route, maar dit geldt vooral voor de eerste 10 kilometer, later valt het een beetje tegen.

In Molde pakken we de tweede veerboot. Weer hebben we geluk, we hoeven amper te wachten.

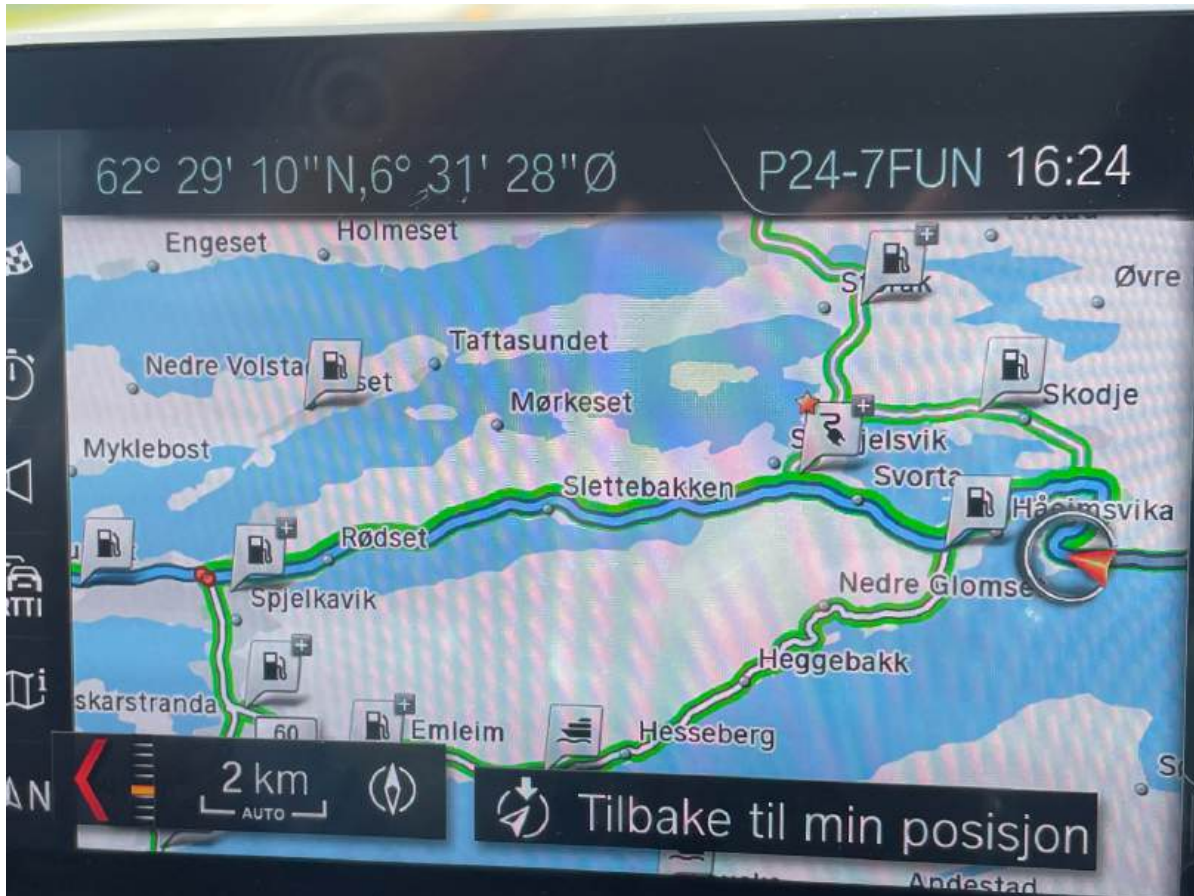

Ook deze overtocht levert weer mooie uitzichten op.

De veerpont steekt de Midfjord over en brengt ons naar Vestnes.

We cruisen gezellig langs het plaatsje Slettebakken...

en komen tegen 17.00u aan in Alesund. Ons appartement ligt tegen een heuvel (zie op de foto linksonder) enne.... We moeten ff een paar trappen omhoog met onze zware koffers. Uiteraard 'lijkt' dat een kolfje naar Haralds hand maar dat valt toch vies tegen. Hijgend en puffend als een oude stoomlocomotief gaat hij 3x op- en neer met de toch ietwat zware koffers.

Beneden staat de auto geparkeerd.

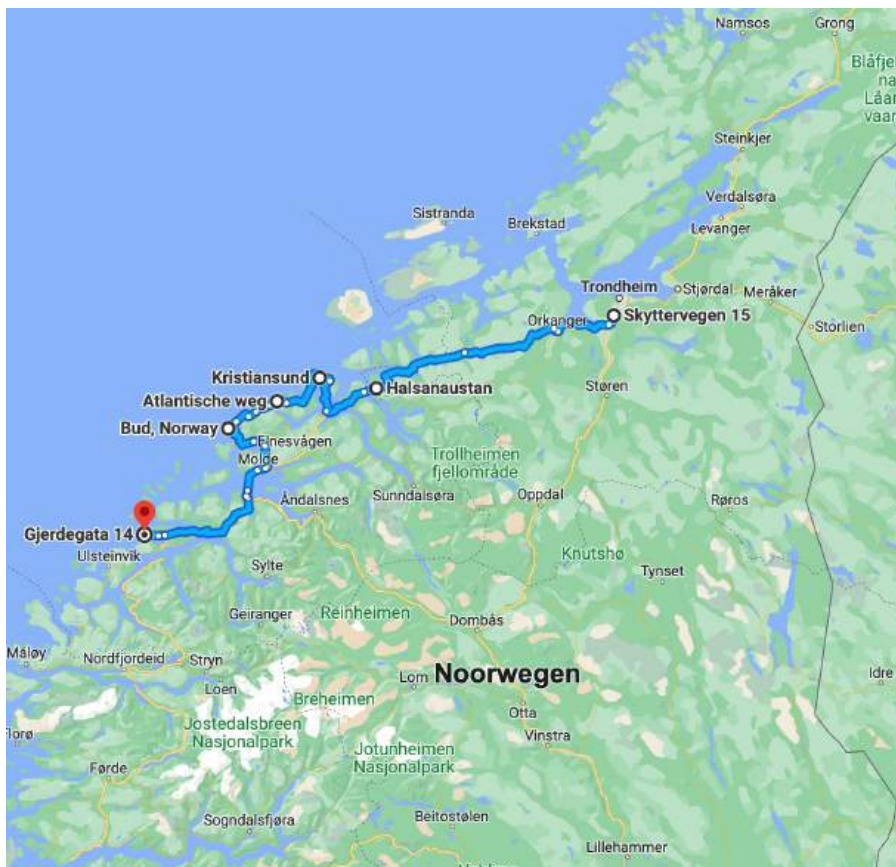

Daarna kijkt hij neer op de bank en kan geen boe of bah meer zeggen. In mijn hoofd klinkt een stemmetje dat zegt: 'Den arm'n jong'n' en ik voorzie hem snel van een lekker drankje! Maar we hebben dan ook een mooi uitzicht vanuit het appartement en zien nog net dat een cruiseschip onder luid stoomgetoeter een rondje draait in het water en vertrekt uit de haven.

We zitten nog even een paar uurtjes buiten, maar het was een lange reisdag, dus we zijn moe. Het is goed geweest vandaag, morgen gaan we de benen weer wat meer strekken en blijft de auto waarschijnlijk staan. Toedels!

Kuitenbrekers en knieëknakkers

Vandaag de eerste en enige volle dag in Ålesund. Een mooie havenplaats waar onder andere grote (en dan bedoel ik heule groooooote) cruiseschepen aanmeren voor een nachie. We hebben een schattig appartementje en het is bijzonder rustig 's nachts. We slapen heerlijk (lekker matrasje) en worden 's ochtends fris wakker. En dat is ook hard nodig. Want vandaag is de dag dat we allebei de stijgers onderbinden en 2 lokale heuvels (nou ja, mag je ook gerust bergjes noemen vinden wij heel unaniem) gaan beklimmen.

Ons eerste doel is de zogenaamde 'Sukertoppen' (vrij vertaald 'de calorieberg') aan de overkant van het water. Dit is toch wel een serieuze klim lezen we maar appeltje-eitje voor beginners volgens 'de deskundigen'. De lengte van deze Hike is 1,7km en we stijgen 260 meter. En zoals jullie ons kennen daar draaien wij ons handjes niet voor om!

Hieronder zie je een paar foto's genomen van de Suikerberg vanaf de Ålesund-kant.

Het is het bergje wat 'schuins weg' naar boven loopt.

We vertrekken lekker op tijd en trekken onze beste 'schoens' aan waarmee we dit varkentje gaan wassen. We moeten om het water heen rijden om onderaan de berg te komen. Gelukkig vinden we op het internet goede aanwijzingen waar het pad (nou ja, pad, zeg gerust klimgeitterrain) naar boven loopt.

We verbazen ons over het eerste deel dat helemaal geen pad is maar een 'sluip-door-kruip-door' door het bos met heel veel ongelijk terrein. Ik ben benieuwd hoe mijn geriatrische knie het gaat houden vandaag maar we stappen door vol goede moed.

Hieronder krijg je een indruk hoe het terrein er uit ziet. Het lijkt op de foto misschien niet zo maar het gaat echt skuins omhoog.

Het duurt niet lang of ik heb in ieder geval het 'zweet blank op de kop staan'. Gelukkig zijn de temperaturen nog niet op het hoogst en belooft het droog te blijven vandaag. We blijven klauteren en klimmen en maken de nodig stops onderweg voor een flesje water, een appeltje of het maken van prachtige foto's.

Onderweg komen we twee Duitse vrouwen tegen die gestopt zijn op weg naar de top. We ouwehoeren wat (de koffiejuffrouw komt zo langs) maar we laten ze daarna onze hielen zien. Het laatste deel van de

berg is niet meer begroeid en alleen rots en modderachtig. Als het hier flink geregend heeft dan is het helemaal glibberen en glijden denken we.

Ongeveer 200 meter onder de top (en nog een steil deel te gaan) vindt Renate het goed geweest. Zij vindt een mooi plekje en geeft mij de zegen om de top te bestormen. Ik verzamel nog wat extra supermankrachten en stijg boven mijzelf uit (is niet echt zo, maar staat zo leuk in dit stukje om het nog wat heroïscher te laten klinken). Eenmaal bovenop gekomen staat een kompas.

Rondom dit kompas stikt het van de vliegende mieren (ja, lekker laf, naar boven vliegen, zo kan ik het ook) en andere steekinsecten. Niet echt een plekje om even te genieten van mijn behaalde einddoel. Ik maak ook hier een aantal prachtige foto's. Links van het rood-witte ding (geen idee wat het voor moet stellen, misschien een soort Noorse Boter-kaas-eieren?) zie je Alesund liggen.

Na nog een mooi 360 graden filmpje te hebben gemaakt besluit ik weer snel mijn klimmaatje op te zoeken. Want een berg beklimmen is pittig maar dezelfde berg naar beneden is ook geen kattendrek! We dalen voorzichtig af, halen onze nieuwe Duitse besties in en belasten onze knieën en kuiten tot het maximaal haalbare.

Eenmaal beneden aangekomen zijn we aardig afgepeigerd maar het lukt ons nog net om elkaar een dikke boks te geven. Wir haben es geschafft!

Tijd om even te tanken (prijzen vergelijkbaar met Nederland) en een lekkere lunch aan te schaffen bij een leuk tentje, Evergreens. Twee quesedilla's, 1 met kip en 1 met pulled pork. En eerlijk is eerlijk, die gaan er in als Wieger Ketellapper! We lunchen in ons appartement en ik moet even een half uurtje mediteren (of gewoon even een powernapje, zo kun je het ook noemen).

Weer helemaal fris en fruitig besluiten we Alesund zelf te gaan verkennen inclusief de door Femke (ons nichtje die hier ooit een uitwisseling van school heeft gehad) aangeraden beklimming van de Aksla-berg (nou, ja eerder heuvel als ik eerlijk ben). 418 traptreden steil naar boven met bovenaan een restaurant en een prachtig terras/uitzicht.

Onderweg naar boven maken we de beloofde foto met de Noorse T-shirts. En deze foto sturen we op naar ons Noorse contact.

Overigens de tekst op de voorkant betekent: 'Een goede opvoeding duurt een leven lang'. Onderweg

worden we aangestaard door Noren die waarschijnlijk het T-shirt niet kunnen rijmen met de oerhollandse kaaskoppen die erboven uit steken.

Daarnaast komen we tot onze schrik ook tot de conclusie dat we zijn verworden waar we altijd een beetje schamper over hebben gedaan. Namelijk een soort van '2 oudjes met matching ANWB-jassen'. We buigennederig ons hoofd en laten de hoon over ons heen komen.

Boven op de Fjellstua (zo heet de top en het uitzichtspunt) genieten we van een prachtig uitzicht (onder andere op de Sukertoppen die we vanmorgen hebben bestegen). Het weer zit echt mee en ons hoor je dan ook niet klagen.

Nadat we de batterij weer hebben opgeladen gaan we dezelfde 418 treden weer naar beneden. Langzamerhand beginnen onze kuit en knieën nog meer te protesteren. Maar die-hards als we zijn willen we toch nog even het plaatsje in. We gaan op zoek naar een koffietentje, drinken een lekker bakkie en bekijken nog wat mooie huizen/gebouwen.

De een na laatste stop is de haven waar we een cruiseschip van de Zonnebloem uitgeleide doen.

We zwaaien vriendelijk naar de mensen aan boord maar er wordt niet teruggezwaaid. Wel maken we samen de afspraak dat als we ooit de loterij winnen dat we dan zo'n megacruise gaan maken. En dan gaan wij ook niet zwaaien naar de mensen op de kade, dat zal ze leren!

De allerlaatste stop is de voormalige gevangenis van Alesund.

Deze doet als zodanig geen dienst meer, gelukkig maar!
We kruipen de laatste meters omhoog naar ons appartement.

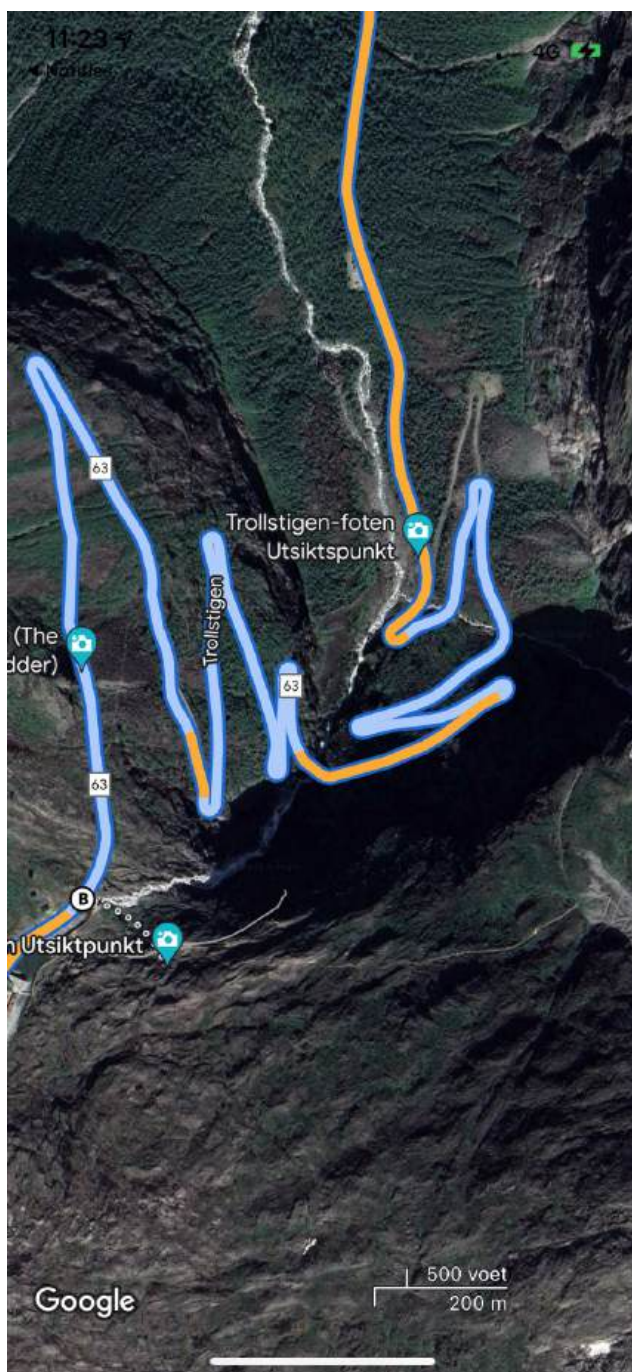

We ploffen moe maar voldaan neer op de bank en we komen er alleen nog af als het echt echt nodig is!
Het was weer een goede dag in het mooie Noorwegen! Morgen staat weer een reisdag op het program.

Op bezoek bij de trollen

Als ik vanmorgen wakker wordt, hoor ik dat het regent. Mijn wederhelft ligt nog naast me te ronken. Hij heeft een slaapmasker op en dat ziet er wel schattig uit. Ik twijfel of ik een foto zal maken, maar dat wordt me vast en zeker niet in dank afgenomen en ik vrees ook wraak. Ik heb zelf namelijk ook zo'n Jules de korte vliegeniersbril dus dat zal 's nachts een gezellig gezicht zijn, twee blinde molletjes naast elkaar. We zijn in het land waar het in de zomer amper donker is, maar we zijn nog geen verduisteringsgordijnen tegengekomen. Het is 's nachts slechts een uurtje of 5 donker en dan ook nog niet eens echt donker.

Vandaag weer een reisdag voor de boeg, van Alesund naar Tafjord. En onderweg gaan we via de Trollenstigen (ook wel Trollenladder, zie de geel/oranje route met veel haarspeldbochten op de foto hieronder). Deze is onderdeel van de panoramische route Geiranger (met als eindpunt de beroemde Geirangerfjord).

We eindigen vandaag nog niet in (in de buurt van) Geiranger, ook al was dat in eerste instantie wel de bedoeling. We hebben namelijk een paar dagen geleden 1 nachtje omgeboekt (dus 1 nacht korter in Alesund) om onszelf wat kilometers te besparen en we zitten nu in een hut op een camping in Tafjord, helemaal aan het einde van... drie keer raden... de Tafjord. Maar daarover later meer. Als we Alesund verlaten, is het droog, de bewolking hangt laag en dat levert af en toe mooie beelden op.

En af en toe komen we weer een indrukwekkende brug tegen.

Na ruim 1,5 uur rijden komen we aan bij het begin van de Geiranger route die meteen herkenbaar is aan de vele trollenbeelden bij een wegrerestaurant.

We stoppen op de parkeerplaats en eten onze (in de supermarkt gekochte) lunch op. En een paar kilometer verderop rijden we naar het voet van de trollenladder. Op de foto zie je links en rechts al diverse haarspeldbochten.

Eenmaal boven hebben ze een 'adelaarsuitkijkpunt' gemaakt waar je een prachtig uitzicht hebt op de hele ladder.

Wij klauteren nog een stukje hoger op de rotsen en hebben daar zicht op het uitkijkpunt.

Harold moet me echt meesleuren, ik wil eigenlijk niet weg hier. Maar ik laat me omkopen met de belofte dat hij kookt vanavond.

We vervolgen onze route en komen bij de Gudbrandsjuvet (een woeste waterval die het ravijn in stort).

Hier hebben ze heel kunstig een koffietentje in elkaar geknutseld en we hebben prachtig zicht op de waterval. Harold neemt een kaneelbroodje en ik zeg dat ik wel een hapje mee-eet. Harold is druk met zijn telefoon en voordat ik het weet, is zijn kaneelbroodje bijna op. Harold kijkt me verwijtend aan en ik weet echt niet hoe het kan. Ik kan er gewoon helemaal niets aan doen, het ging vanzelf, puur op routine, helemaal gebiologeerd door de waterval. Ik ga maar even een nieuwe halen die Harold alleen mag opeten.

En door!

Overigens, gisteren bereikten ons bezorgde berichten uit Nederland of wij verantwoordelijk zijn voor de houten brug die is ingestort in het zuiden van Noorwegen.

Noorse verkeersbrug stort in: twee bestuurders gered

In Noorwegen is plotseling een tien jaar oude

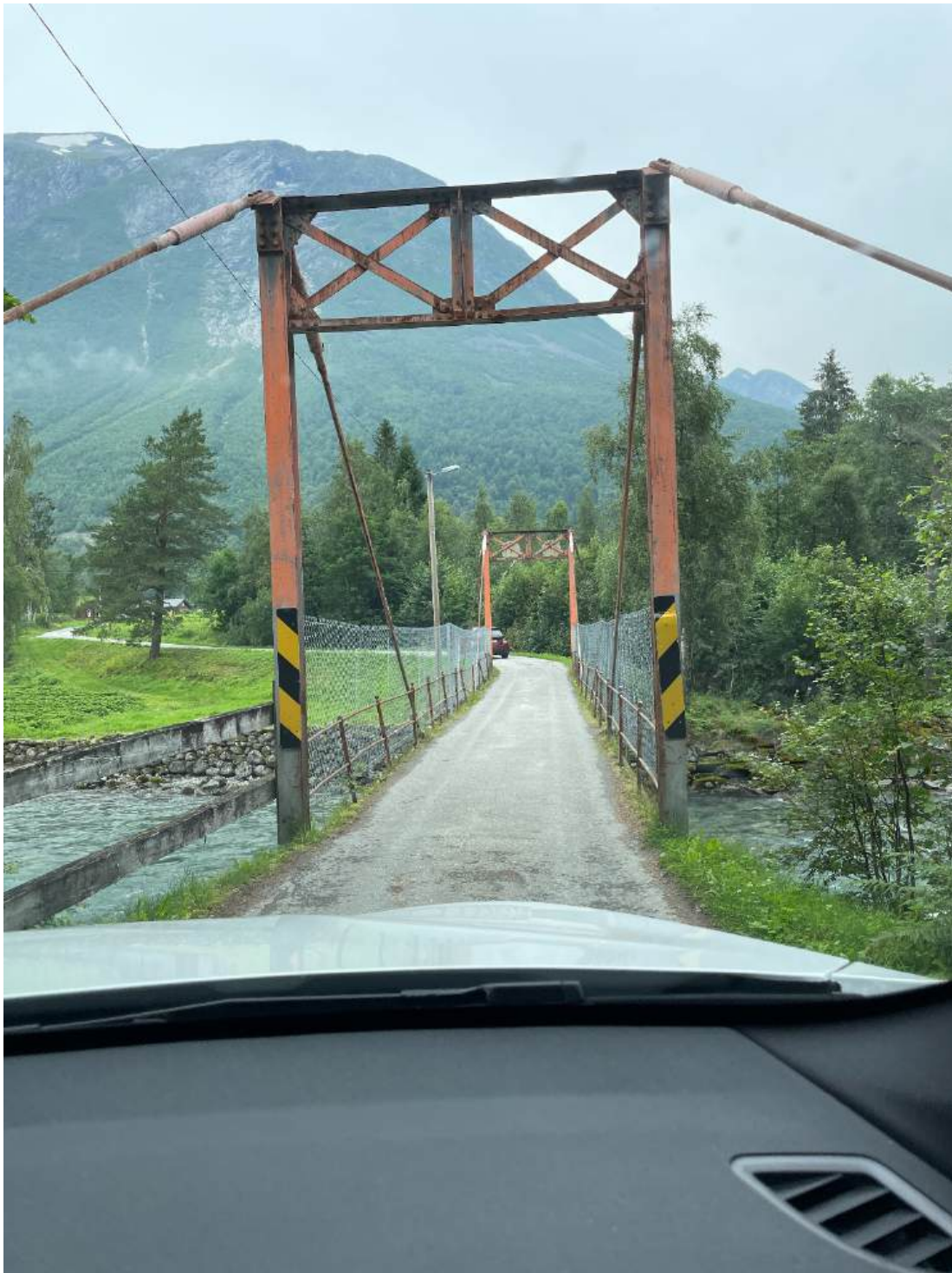
www.tubantia.nl

Waren jullie met al je te zware koffer ?
Noorse verkeersbrug stort in: twee bestuurders gered

<https://www.tubantia.nl/buitenland/noorse-verkeersbrug-stort-in-twee-bestuurders-gered~ad7b7278/>

18:16

Nee, dat waren we niet hoor! En ook vandaag hebben we een uitdaging, we moeten namelijk over een hele smalle en gammele brug (zie foto). We hebben de overkant gehaald en voorzover wij konden zien, bleef hij intact. Zie nou maar, wij kunnen best wel met onze zware koffers over een brug rijden zonder dat deze instort.

Na een half uur bereiken we de Tafjord en dat levert weer prachtige uitzichten op.

En helemaal aan het einde van de weg (en hier lijkt ook de wereld op te houden) ligt het dorpje Tafjord met de gelijknamige camping.

Bij de 'receptiehut' staat Jan (spreek uit Jaahn) ons al op te wachten. Hij vertelt me dat we de mooiste

hut hebben van de camping, want deze is net gerenoveerd. In de advertentie van de hut stond dat het een 'charmante' accommodatie is mét wifi. Meestal betekent dit: oude achenebbisj zooi. We zijn benieuwd.

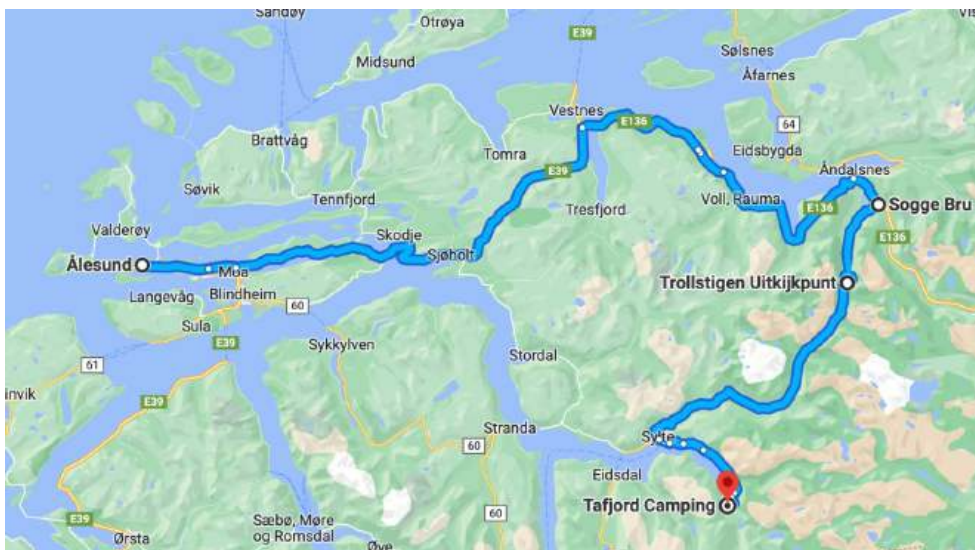
Als we binnenkomen zien we dat de renovatie wellicht bestaat uit het schilderen van de witte balken aan het plafond, de keuken is in ieder geval niet meegenomen. En de wifi, die is er ook, 100 meter verderop in ieder geval...

Hier ongeveer. Wij zitten in een van de rode huisjes op de achtergrond.

Maar verder is het er schoon en netjes, dus best wel charmant, en we doen het ervoor. Maar helaas, geen handdoeken of beddengoed (daar had ik de andere Airbnb's op uitgezocht, maar net even niet aan gedacht bij het omboeken naar deze hut, we hadden overigens ook eigenlijk geen keus). Gelukkig hebben we zelf nog handdoeken bij ons. Beddengoed moet ik even ophalen bij Jaahn. Hij vraagt meteen of we wel 'tobbels' hebben. Pardon? 'Tobbels!' Oooh, je bedoelt 'towels'. Nee, die hebben we wel. Gelukkig heeft hij beddengoed voor ons. Jaahn zegt: "Dat is dan 100 kronen" (10 euro). Ik zeg: "Okay" (alsof ik keuze heb). Er valt een stilte en dan zegt hij: "Per persoon". Nogmaals: "Okay". Weer een stilte en ik vraag: "Per uur?" Hij denkt dat ik het serieus meen, maar nee, het is gelukkig per verblijf (in dit geval dus 1 hele nachten). We maken het ons gemakkelijk en genieten van de rust op deze camping. Morgen reizen we door via de Geiranger-route naar Stryn.

Met open mond...

Nadat we allebei niet zo best hebben geslapen in het Teletubbiehuisje (waarin schijnbaar ruimte is voor 5 personen) gaan we op tijd aan de slag. Want we moeten een boot halen!

Niet goed slapen lag niet echt aan de bedden, die zijn prima. Maar misschien is het de spanning voor wat we vandaag allemaal gaan zien en meemaken. Want de boot die we moeten halen, gaat varen over het Geiranger Fjord. En volgens velen is dit een van de mooiste fjorden van Noorwegen. En nou zijn deze Dutchies niet zo snel onder de indruk (vinden we zelf) maar deze fjord gaat een goede poging doen.

Nadat we de paddestoel van kabouter Plop schoon hebben opgeleverd en de auto hebben ingepakt vertrekken we rond 8.50u voor het eerste deel van onze tocht, nog steeds via de panoramische route Geiranger. We leveren de sleutel in bij de lolsmurf die bij de kabouterreceptie de scepter zwaait. Het eerste deel van de tocht leidt ons weg uit Tafjord en brengt ons via Eidsdal (inclusief weer zo'n autoboottoertocht) naar het toeristische plaatsje Geiranger.

En eerlijk is eerlijk, het eerste deel van de tocht laat ons al fantastische panorama's zien en we genieten volop. Maar dat kun je aan de foto's hieronder wel zien.

Het laatste deel naar Geiranger dalen we weer de berg af via haarspeld en co. De ene na de andere bocht wordt afgewisseld met stoppen, foto maken en weer door. Het is wat heilig want het heeft een groot deel van de nacht geregend. En we merken dat de temperaturen goed zijn gedaald (nog een graadje of 10) dus we knopen rappiedappie onze voeringen in de jassen. Want kou lijden is not an option! Eenmaal aangekomen in Geiranger (wat echt een leniemienie durpje is) zien we al snel de locatie waarop we veerboot van Geiranger naar Hellesylt gaan nemen (en terug). We snakken allebei naar een lekker bakkie en Renate helemaal naar een alcoholvrije variant (zonder cafeïne dus). En we hebben goede hoop want het toerisme viert hier hoogtij. Al snel spotten we een leuk koffietentje en ja hoor, laffe macchatio's (met en zonder cafeïne) hebben ze hier ook. We bestellen allebei een latte macchiato en ik kan de verleiding niet weerstaan en neem er een authentieke, zelfgebakken, rechtsdraaiende, verse appelkoek bij. Met 1 hele bolletjes ijs! We genieten allebei van dit heerlijke bakkie pleur!

Renate koopt nog een lekker broodje voor de lunch maar ik heb mijn zinnen al op want anders gezet. Daarover straks meer!

Om 10.50u staan we trappelend van ongeduld op de kade als de veerboot aanmeert.

We wachten even totdat de auto's eraf zijn en wandelen op ons gemakje de boot op. We laten onze toet dus achter in Geiranger maar we hebben met de hand op ons hart beloofd dat we terug komen. Omdat we als een van de eersten op de boot zijn, hebben we de plekjes voor het uitkiezen. We overleggen hoe de boot gaat varen zodat we aan de goede kant zitten voor de mooiste vergezichten. De boot toetert 2 x hard en... gaat eerst draaien zodat we toch aan de verkeerde kant zitten!

Maar niet getreurd, hier passen we snel een mouw aan. Bij ons aan de tafel schuift een Duits stel (van onze leeftijd) die duidelijk op weg zijn met de motor. De vrouw verteld vol trots dat ze heel Finland al hebben doorkruist, en via de Noordkaap zijn afgedaald in Noorwegen. In totaal leggen ze in 3 weken 6000 km af op de brommert. Mijn ogen beginnen te glimmen en zitten vol respect. Tsjonge, dan vallen onze (ongeveer) 2.000 km in een auto met airco wel een beetje in het niet.

De Geiranger Fjord is inderdaad prachtig! Het water is helderblauw en de bergwanden rijzen aan weerszijden honderden meters in de lucht. Er wordt verteld dat het fjord op sommige plekken wel 200 meter diep is! Als we een kleine 10 minuten varen komen we bij 2 tegenoverliggende watervallen. De naam van deze waterval is de 7 zusters.

Maar ik tel er maar 5 dus ik heb hem gelijk omgedoopt in de 'Van-den-Bos-zusters-waterval'!
Maar het is een indrukwekkend plaatje, absoluut.
Tegenover deze waterval is er nog eentje.

En die heeft de bijnaam de waterval van de vrijgezel te zijn. En als je goed kijkt dan herken je hierin een wijnfles. De legende wil dat deze vrijgezel de 7 zusters (die na vandaag dus de Van-den-Bos-Zusters-waterval heet) allemaal gevraagd heeft om met hem te trouwen. En dat ze allemaal geweigerd hebben. Waarbij ik gelijk weer denk, dan moet hij er wel als een trol, goblin of hobbit uit hebben gezien. Maar goed, dus geen succes en daarom is hij zijn ellende maar gaan verdrinken in alcohol. Je ziet dat naast het feit dat Noren heel aardig zijn, ze ook een rijke fantasie hebben.

We varen door en komen langs een boerderij (die sinds 1961 niet meer bewoond wordt) op de helling.

De kinderen liepen hier hele dagen met een touw om, om maar niet van de helling af te vallen maar de grond scheen erg vruchtbaar te zijn. Toch is het wonen daar geen pretje want voor het water waren ze afhankelijk van de fjord. Om het nog maar niet te hebben over het feit dat thuisbezorgd.no hier echt niet aan huis je pizza komt brengen!

Na een uur en 5 minuten varen komen we aan in Hellesylt. En ja hoor, hier ligt ook weer zo'n drijvend dorp! Wat een joekeloekes is dit ook weer!

We kijken op ons gemakje toe hoe de veerboot leegstroomt en weer volstroomt. En nu zitten we wel aan de goede kant! 'Een ezel in het algemeen.....'!

Ook de terugtocht is prachtig. We maken veel foto's en genieten bovendecks van al het prachtings. Maar ook benedendecks is het goed toeven. Want op enig moment koopt Renate de door mij gekoesterde lunch. Een hotdog, met bacon en kaas op een broodje met een enorme hoeveelheid mosterd. Ik geniet met volle teugen van de terugtocht, dat zullen jullie begrijpen.

Nadat de boot is aangemeerd is het inmiddels 13.45u en is het tijd voor het tweede deel van onze tocht.

Een tocht langs de panoramische route Gamle Strynefjellsvegen. Oftewel geen idee hoe je het uitspreekt maar spectaculair is deze route wel. Een groot deel van de 27 km lange weg bestaat uit een soort verharde klei met heul veel gaten. Ik waan me als het ware in Parijs-Dakar maar dan met een hele goede navigator! We genieten enorm van de mooie vergezichten en de prachtige omgeving. We voelen ons als mieren in een buitenaardse omgeving.

En als we dan bij de eeuwige sneeuw aankomen kan ik het natuurlijk niet laten even een nieuwe foto te

maken voor mijn profielfoto op whatsapp.

Onderweg komen we ook nog de familie schaap (oftewel opa en oma shoarma to be) tegen. Zij verblikken of verblozen niet en blijven gewoon liggen waar ze liggen.

Op het laatste deel van de route maken we deze foto nog.

En eerlijk is eerlijk, we zijn verknocht aan Nederland en ons land is prachtig maar het valt toch wel een beetje in het niet bij al dit natuurschoon in Noorwegen. Wat mooi en wat gevarieerd!

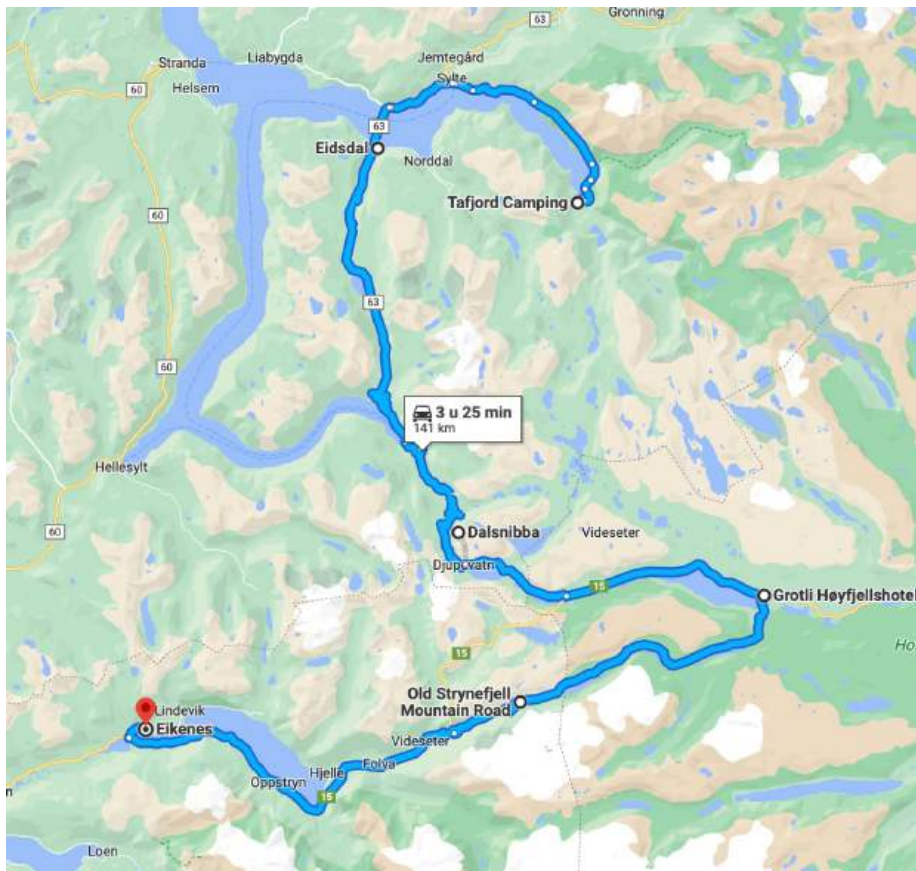
Het is inmiddels 16.15u als we aankomen op de locatie op 10 kilometer afstand van Stryn. Hier verblijven we twee nachten en we worden we meer dan vriendelijk welkom geheten door Knut-Kjell. Hij laat ons het appartement zien en we zijn allebei op slag verliefd op het uitzicht vanuit onze woonkamer.

We pakken de auto uit, installeren ons en trakteren ons zelf 'lekkuh goeiekoop' op heerlijke pannenkoeken met spek!

Het leven is mooi!

Morgen gaan we de gletsjer op voor een nieuw avontuur!

Smurfenijs

Toen we gisteren aankwamen bij ons appartement, stond de verwarming op standje sauna. Bij de rondleiding door de eigenaar zeiden we nog dat de verwarming echt wel een stukje lager mag. Vond hij niet nodig, "Stroom is hier goedkoop, het is veel duurder in het zuiden van Noorwegen."

"En in Nederland!" vulde ik nog aan 😊).

De verwarming in de badkamer (en de rest van het appartement) staat standaard op 24,5 en die krijgen we met geen mogelijkheid omlaag. Dus gisteren hebben we maar gewoon (met pijn in ons hart) de buitendeur opengezet (bij een buitentemperatuur van 13 graden). Wel even vergeten om deze gisteravond dicht te doen, dus we sliepen de hele nacht met de voordeur open. Wel lekker geslapen en het was vanmorgen mooi afgekoeld ;o).

Vanmorgen zagen we hoe de zon opkwam in het dal en dat was een mooi gezicht.

Niet veel later stond ook ons appartement in de zon. Het was meteen al 13 graden en zonnig en goed genoeg om buiten te zitten. Dus we hebben lekker buiten kunnen ontbijten.

Vandaag staat het nationaal park Jostedalsgbreen op de planning. Dit is de grootste gletsjer van Europa. Zoveel ijs dat als het allemaal smelt, de Noorse bevolking nog 100 jaar van water kan worden voorzien. Als het dan echt misgaat met het klimaat, zullen de Noren waarschijnlijk nog het langst leven. We gaan twee 'zijarmen' van de gletsjer bezoeken. De Brikdalsbreen is als eerste aan de beurt, de meest bekende. Hoewel Brikdalsbreen 'slechts' 50km bij ons vandaan is, kan het daar goed koud zijn, volgens

de weersverwachting. Bovenkniese beneden- en kortemouwse bovenkleding blijft thuis en we zorgen dat we onze winterjas bij ons hebben. De weg ernaar toe slingert langs een groot meer met smurfenblauw water door een lange en brede vallei.

Met hier en daar een mooie waterval.

Het is onderweg weer opvallend rustig vinden wij. We komen heus toeristen tegen, maar minder dan we hadden verwacht. Onderweg nog even langs een glamping gereden met wel één hele glampingtent.

We zien de immense wit-smurfenblauwige gletsjer al van ver opdoemen.

In de zon ziet hij er prachtig uit, amper vast te leggen op foto. Bij het eindpunt van de straat stappen we met jas aan en sjaal om uit, maar we hebben helemaal geen jas nodig. Had ik nog wel speciaal een 'buff' (multifunctionele dunne warme sjaal) gekocht! Harold wijst 'm wel even aan:

We merken we dat we nog ver van de gletsjer vandaan zitten. Wat hadden we deze graag willen aanraken! Maar het is niet anders. We nemen de schoonheid in ons op en rijden zo'n 35km dezelfde route weer terug om de tweede en minder bekende zijarm te bezoeken, Kjenndalsbreen. Ook hier moeten we weer langs het mooie meer Lovatnet, maar de weg is een stuk minder breed.

Vaak moeten we even aan de kant van de weg stilstaan op een breder plekje om onze tegenligger erlangs te laten en op andere momenten krijgen wij voorrang.

En ook hier doemt de gletsjer weer snel op. Deze lijkt veel dieper het dal in te komen en de weg ernaartoe in combinatie met de gletsjer die bijna aanraakbaar is ziet er geweldig uit.

Mijn privéchauffeur denkt daar iets anders over, hij moet vooral op de weg letten en krijgt niet veel mee van de omgeving, behalve als we af en toe stoppen. Veiligheid voor alles en daar ben ik blij mee. Daarom maak ik extra veel foto's zodat hij het later nog kan terugzien.

We kunnen relatief dicht bij de gletsjer komen. Maar voordat we de laatste 5 kilometer kunnen afleggen, komen we langs een 'tolpaal'. De instructie luidt: pak een envelop uit de bovenste grijze bak, stop 70 kronen (7 euro) erin en schrijf je kenteken erop. De foto hieronder (geplukt van internet) is van 2018, wij mogen dus bijna het dubbele betalen. Maar dan mogen we de hele dag die route van 5 km heen en weer rijden, dat dan weer wel (en overigens over een zeer slecht wegdek).

Achter ons staat een Deense motorrijder met elastiekjes in zijn baard

Zoiets. En voor onze bebaarde vriend Robin: nee, we willen je niet op ideeën brengen! Hij ziet eruit als Iwan de Verschrikkelijke en hij snapt het allemaal niet zo (of hij doet net alsof). Behulpzaam als ik ben, leg ik het uit in het Engels. En hij zegt: "Ik heb geen contant geld bij me." Wij hebben nog wel voldoende contant geld, dus ik stel voor dat wij het voorschieten en geef hem alvast 70 kronen. Ondertussen maakt mijn brein overuren... hoe krijgen we dat geld weer terug dan? Ik zeg hem in het Engels dat ik hem wel een tikkie kan sturen, maar hij snapt de ballen van wat ik zeg. Ach, weet je wat, we zijn in een goede bui, laat maar zitten. Ik krijg spontaan een knuffel en Harold krijgt een hand. Onze goede daad voor vandaag is weer gedaan.

Het laatste deel met de auto komen we langs bomen die - naar wij vermoeden - bijna platliggen als gevolg van diverse lawines.

Bij de laatste parkeerplaats zetten we de auto neer en daarna kunnen we nog eens 700 meter te voet over grint- en rotspaadjes nog dichterbij komen.

Maar nog steeds niet dichtbij genoeg naar onze zin. Het is niet anders. Wat een prachtige omgeving!

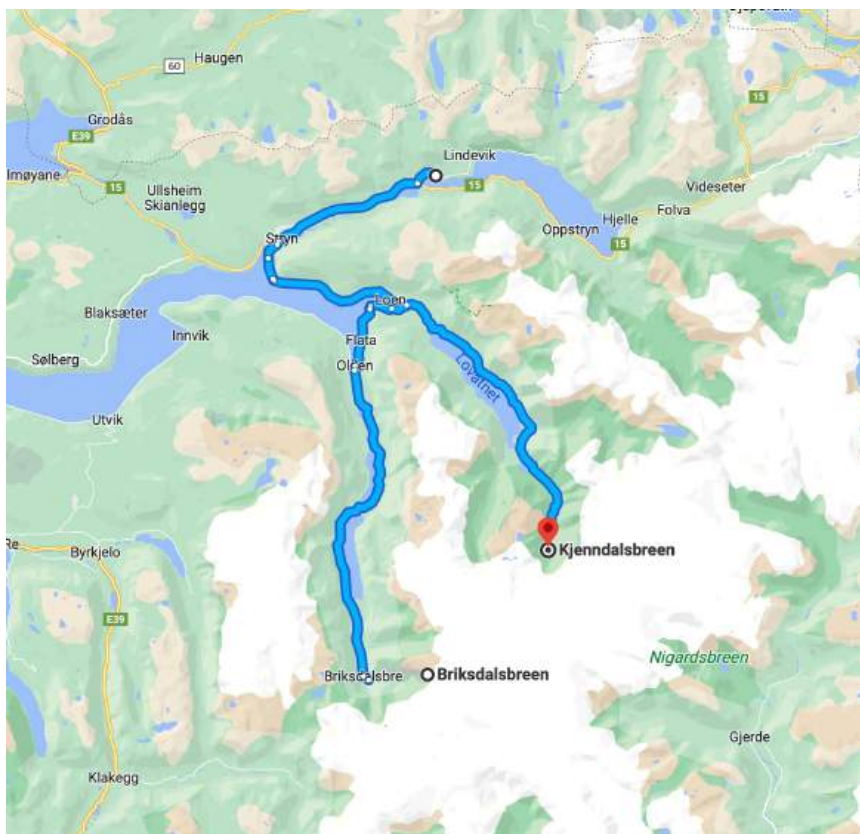

We gaan weer 'huiswaarts'. Maar eerst moeten we nog even wat koeien passeren die niet echt van plan

zijn opzij te gaan. Pas als we ze tot op 1 meter genaderd zijn, stappen ze sloompies een paar stappen opzij.

Onderweg nog even tanken en boodschappen doen. Tegen 15.30u zijn we bij het appartement en we kunnen nog heerlijk buiten zitten in de zon. We hebben weer geluk gehad met het weer vandaag en het waren weer mooie ervaringen!

Laatste ijsje!

Vanmorgen worden we wakker na wederom een prima nachtrust. Weer lekker geslapen. Na een rustig ontbijt en het inpakken van de auto is het tijd om afscheid te nemen van Knut-Kjell en zijn echtgenote (we noemen haar voor het gemak Hannna).

Twee enorm gastvrije mensen met een mooi appartement dat we iedereen kunnen aanraden.

Met tranen in de ogen, en nog net beide Noren in de achteruitkijkspiegel gaan we op weg. De eerste mooie vergezichten ontvouwen zich alweer aan de horizon.

De eerste stop is het maken van een wandeling. Ideetje van Renate om even het luie kadaver in beweging te krijgen. Een wandeling die niet zo lang is (ongeveer 2 km) naar Skarsteinsætra. De locatie is voor onze leerling verkenner (daarmee bedoel ik natuurlijk Renate, dat begrijpen jullie) best een lastige deze keer. Als we volgens haar van de grote weg afdraaien rijden we gelijk tegen een privéweg aan. Mmm, dit is niet de bedoeling. Even een kleine omleiding dan. We rijden via een grintweg tegen de berg op en stuiten al snel op weer een privéweg. Dan nog maar even omrijden. Als we bij een groepje huizen aankomen en een bordje zien die de wandelroute aangeeft besluiten we om daar de auto te parkeren. Hier zou een grote P-plaats moeten zijn zegt Renate nog. Maar niet gedeerd, we zetten de auto in de berm en starten met de wandeling. Tsjonge, jonge, we gaan gelijk met een stijgingspercentage van 20% de berg op. Al snel protesteren de kuiten en knieën en schakelen we een versnelling terug. Rustig als twee oude dieseltjes, sjokken we de berg op. We komen een schommel tegen en daar moet natuurlijk een mooie foto worden gemaakt.

Hier onder zie je de weg die we omhoog moeten lopen. Best pittig al is het maar 2 km.

We genieten enorm van de mooie vergezichten en naderen het eindpunt. Dan begint het een klein beetje te regenen. Uiteraard zijn we op alles voorbereid en tovert Renate een paraplu uit de rugzak. Als we verder lopen worden we verbaasd aangekeken door 2 hikers die het maar een vreemd gezicht. Hiken en dan 'heel stoer' een paraplu opzetten. Maar Renate geniet, ze blijft mooi droog. Na een minuutje of 40 bereiken we onze bestemming.

Hier staan 5 a 6 hutjes bij elkaar die het predikaat 'stal+' net niet verdienen. Ongetwijfeld hutjes voor ervaren hikers maar zeker niet voor ons luxepoezen. Er komt ons een schoolklas tegemoet lopen van 10/11-jarigen die een dagje wandelen zijn met de juf en de meester. Vrolijk kwetterend passeren ze ons en wij groeten ze vriendelijk.

Op het uitzichtpunt aangekomen genieten we van een prachtig uitzicht.

Naar boven is pittig maar naar beneden is ook geen pretje. De versleten knies van mij laten zich gelden en de kuiten van Renate staan op ontploffen. We passeren weer de scholieren en stappen vrolijk door. Gelukkig weten we zonder verdere schade aan het lichaam de auto weer te bereiken.

Hier worden we opgewacht door een vriendelijke Viking. 'Waar we vandaan komen' vraagt hij. Uhhh, uit Dutchiecountry natuurlijk.

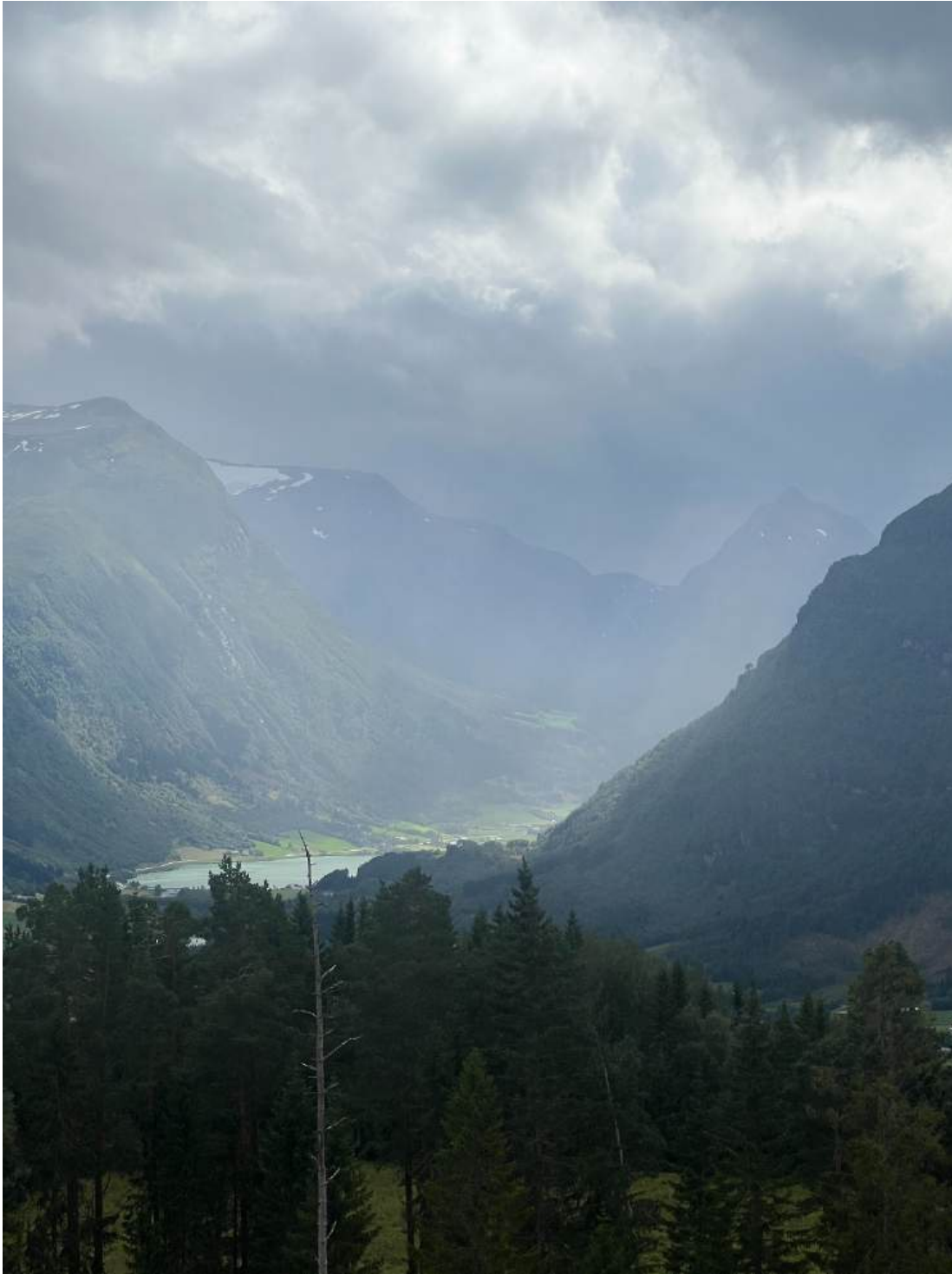
Ah ok, dan begrijpt hij het. 'Of we het bordje niet hebben gezien' vraagt hij. Wij de die de vriendelijkheid zelve zijn zetten een onschuldig gezicht op. 'Welk bord?' vragen we in koor. 'Dat bord waarop staat dat jullie op een privéweg zijn' zegt hij. Uhhh, nee, wij dachten dat dat voor een andere weg was.

Hij besluit ons niet verder te belagen en we nemen vriendelijk afscheid.

We rijden weg op weg naar Bøyabreen. De laatste uitloper van de Jostedalsbreen gletsjer die we willen zien. Onderweg genieten we van de omgeving en maken we nog wat mooie plaatjes.

Zon en bewolking wisselen elkaar af en lijken wel met elkaar te spelen.

Als we langs een koffietentje komen besluiten we even te stoppen. Het cafeïnegehalte in mijn bloed moet weer aangevuld worden voor de rest van de reis vandaag. Aan de waterkant genieten we van ons bakkie met een prachtig uitzicht over het meer.

Hup weer in de auto voor het hoogtepunt van de dag, de Bøyabreen. De route slingert gestaag verder en we rijden rustig naar deze locatie. Daar aangekomen worden we weer verrast met een prachtig schouwspel. En deze gletsjer lijkt nog dichterbij dan gisteren.

Adembenemend schouwspel. Overigens wel bijzonder dat we even later wat foto's zien in het restaurant (van ongeveer 80 jaar geleden) waarbij de gletsjer nog tot helemaal beneden reikt.

We wandelen terug naar het restaurant. Scoren nog een bakkie en een overheerlijke Tiramisu (met twee vorkjes graag!) die we uitkijkend op de gletsjer samen in harmonie oppeuzelen.

Na al dit prachtigs is het tijd om de wandelpatta's uit te trekken en het laatste stukje naar onze nieuwe locatie af te leggen. Dit is ongeveer nog 45 minuten rijden.

Als we aankomen op de nieuwe locatie (helemaal op het einde van een landtong) moeten we even op zoek naar het appartement. We worden welkom geheten door een 'bijzondere' mevrouw. Als Renate aangeeft dat ze geen sleutel heeft zegt ze een beetje snibbig: 'Ik heb toch aangegeven dat de deur gewoon open is'. Duh zegt Renate, die heb ik net gevoeld en die zit op slot. Nadat deze Hannna (maar dan de licht Eucalypta-achtige variant, voor de jonge lezers zoek maar op internet wie dat is), zo noemen we voor het gemak iedere Noorse dame waarvan we de naam niet weten, zelf de deur heeft gecheckt voert ze een Hans Klok-achtige truc uit (iets met verborgen deuren en zo) en is de deur plots van het slot.

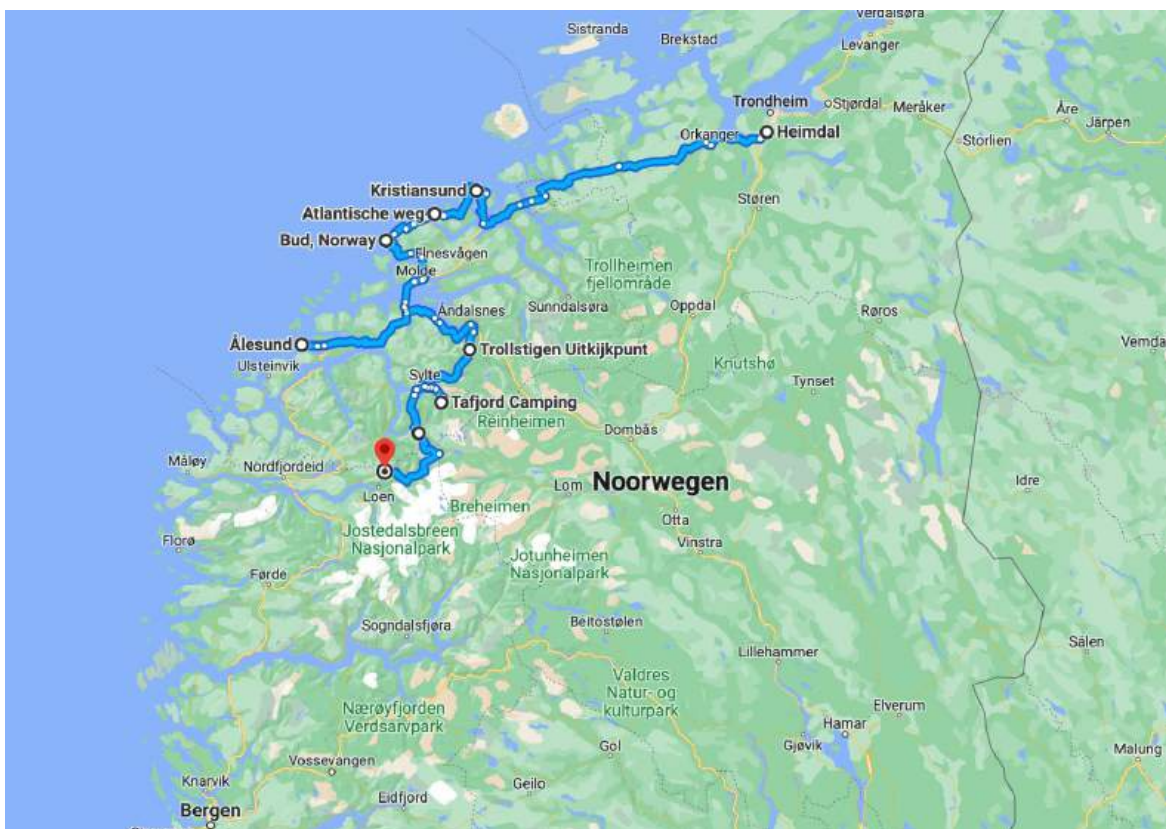
Ze laat ons vriendelijk het appartement zien maar is wel dwingend in het feit dat we de schoenen onder aan de trap moeten laten staan. Ze mompelt daarbij nog iets over Amerikanen die van lompmanshuizen zijn. Wij horen het met veel belangstelling aan en zijn blij dat we weer even rust hebben.

Oh ja, dit ons uitzicht vandaag vanuit het appartement. Dat is weer prachtig.

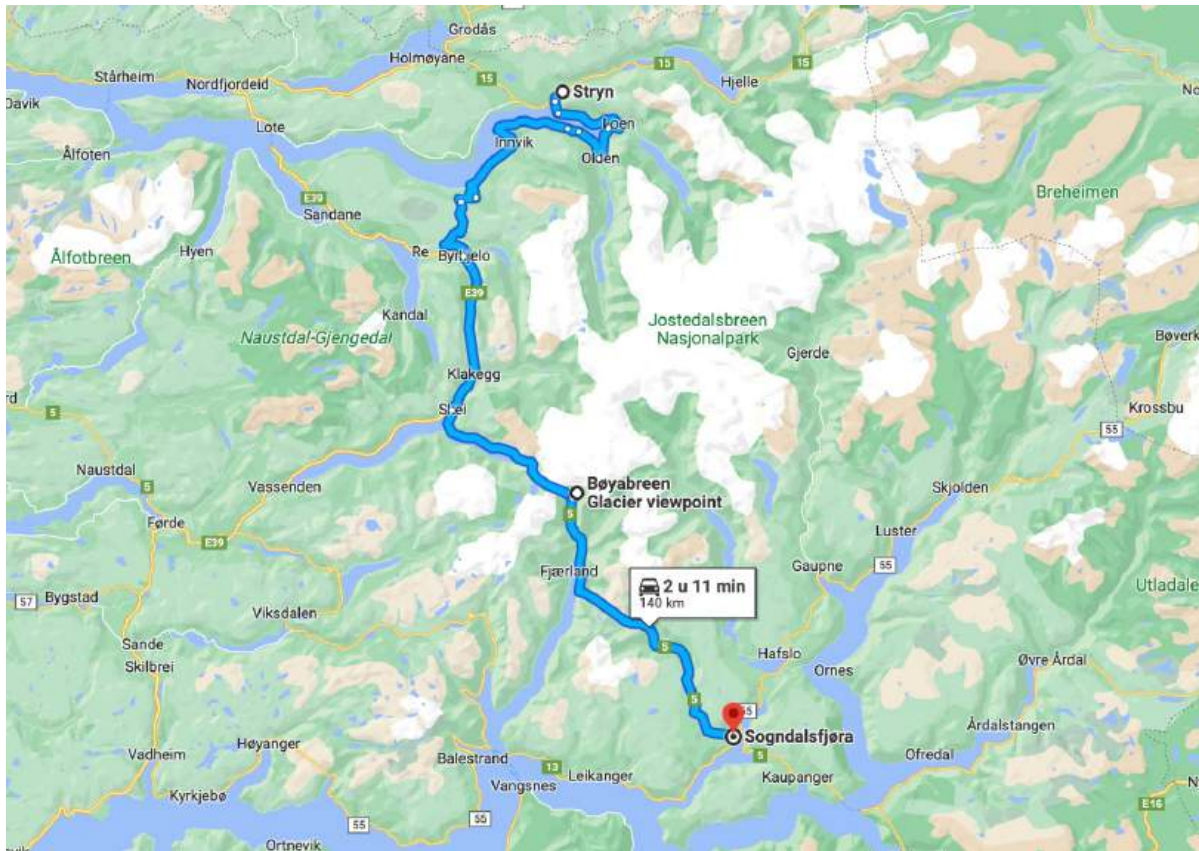

Dan dit stukje schrijven en straks voor het eerst luxe uit eten (bij de lokale pizzeria...). Het was weer een 'god dag' (betekent mooie dag in het Noors). Tot morgen!

Voor wie het interesseert, hieronder onze route tot nu toe (<https://goo.gl/maps/JR1wW3YTX3aw3w4J8>)

En dit was de route van vandaag (<https://goo.gl/maps/JurC3HS2EdP6rH2N8>)

Van de hel naar de hemel

We reden gisteravond even het dorp in om voor ons eerste diner in een restaurant deze vakantie. Het werd de plaatselijke pizzeria (dat schijnt hier nog redelijk betaalbaar te zijn). Allebei 1 pizza en 1 drankje en we mochten €66,00 aftikken. Gelukkig smaakte de pizza goed, dus dat helpt nog een beetje. Op de terugweg van de pizzeria, bij het afslaan naar de landtong waar het huis van Eucalypta staat, zagen we dat zij niet het enige is dat we moeten vrezen...

Deze weg leidt naar de hel 🗿👹👿. Links de originele foto, rechts de vertaling. Je snapt dat we amper geslapen hebben vannacht. Correctie, ik heb goed geslapen, Harold hield de wacht (tja, dat krijg je ervan als je heel vaak roept dat je bij wapens kunt!).

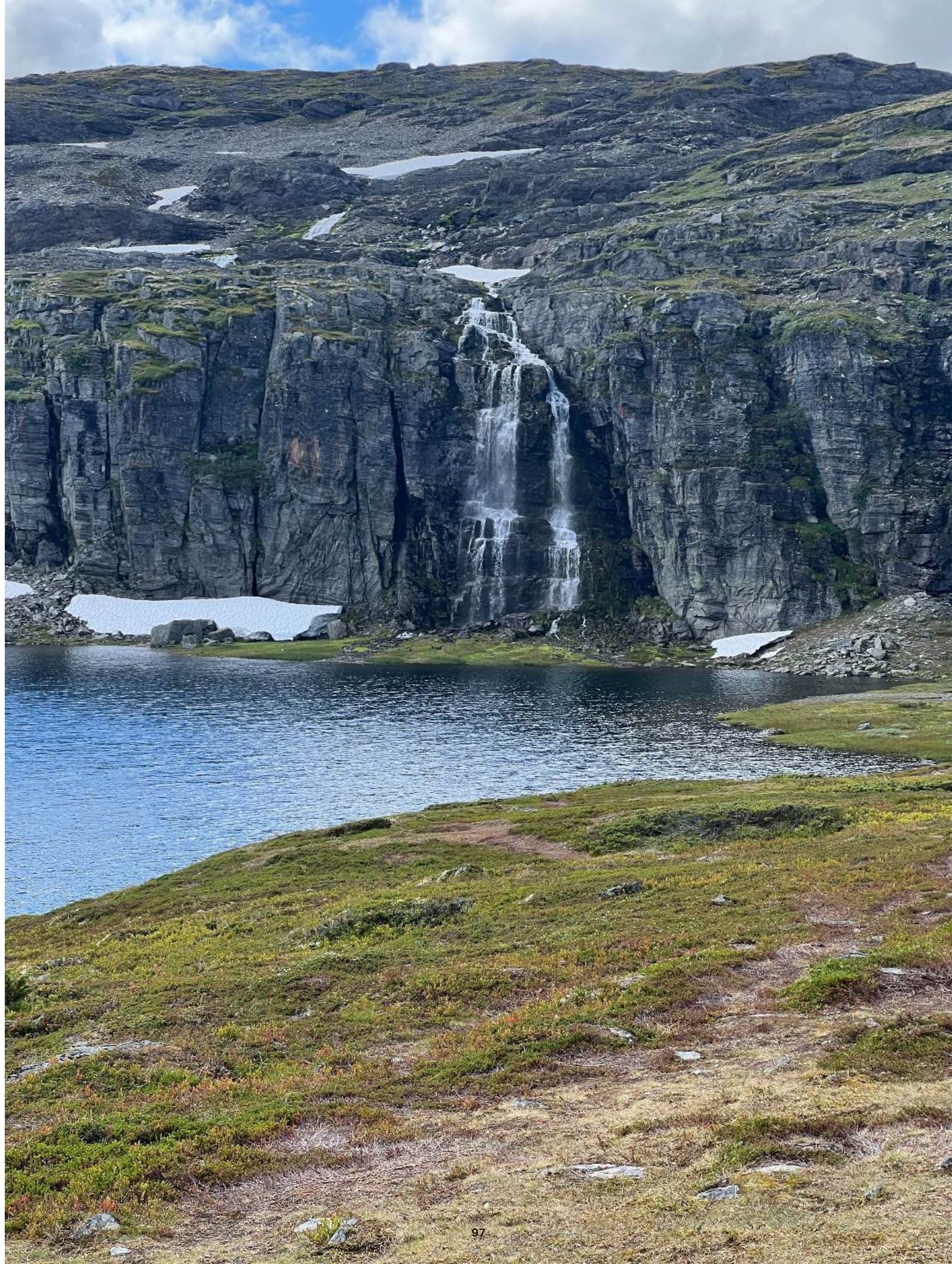
Vanmorgen was Eucalypta gelukkig niet in de buurt, dus we zijn heel stilletjes vertrokken om 10.15u richting onze eerste bestemming vandaag, een staafkerk in Borgund. Harold voelt namelijk dringend de behoefte om heilige grond te bezoeken in de hoop dat al zijn zonden (uit zijn hele leven en dat zijn er nogal wat) worden afgewassen. We moeten hiervoor van onze route naar onze volgende bestemming afwijken. Na ongeveer 20km pakken we weer een veerboot om het water over te steken. Tegen de middag zijn we in Borgund bij een van de 28 in Noorwegen overgebleven houten kerken uit de middeleeuwen. Deze kerk is de 12e eeuw gebouwd en de buitenzijde is helemaal gedekt met teer.

Na het bezoek aan de kerk rijden we terug naar Aurland om boodschappen te doen. En door naar de panoramische route Aurlandsfjellet. Een prachtige slingeroute tussen de bergen door en die een hoogte van 1260 meter bereikt.

En bijna aan het einde van de route mogen we genieten van een bijzonder uitkijkpunt, de Stegastein met uitzicht over de Aurlandfjord.

Daarna zigzaggen we weer naar beneden via talrijke haarspeldbochten en komen uit in het plaatsje

Aurland.

We gaan even op zoek naar een koffietentje maar vinden er geen. Dan maar door naar Flam, nabij onze

accommodatie.

En in Flam hangen de toeristen (niet wij natuurlijk, dat andere gepeupel) er met de benen uit. Het is dan ook een van de meest toeristische plaatsjes van Noorwegen. En waarom? De fjordcruises en de trein naar Myrdal (Flambana).

De fjordcruise slaan we over, maar we hebben wel een tripje met de trein geboekt morgen. Deze mogen we volgens bekende ingewijden niet missen, dus we hebben er maar liefst €130,00 voor neergeteld. Als het tegenvalt, kunnen deze 'ingewijden' een tikkie van ons verwachten.

Na een cappuccino voor Harold en thee voor mij rijden we door naar onze accommodatie in Undredal, die zo'n beetje aan het einde van de bergweg ligt (na onze accommodatie staat nog 1 huis, daarna houdt de weg gewoon op).

Het ziet er op de foto aardig uit, maar in het echte is het best wel een beetje een teringbende rondom het huis. Van dichtbij valt het nog net niet uit elkaar. We krijgen hier het hele (middelste) huis tot onze beschikking, inclusief 4 slaapkamers. De voordeur is gewoon open (net zoals bij vrijwel alle Airbnb's waar we hebben verbleven tot nu toe). Na een half uurtje komt onze gastvrouw even kennismaken. Ze woont zelf in een klein huis rechts naast het grote huis. Ze is alleraardigst en ze lacht schuddend met heel haar lichaam hard om haar eigen grappen. Ze heeft 7 hanen van 12 weken oud en ze verbouwt haar eigen groente. Ze hoopt dat we niet te veel last krijgen van de hanen, waarop ik reageer: "Als we last hebben, eten we morgen kip" (of beter gezegd: haan). Na een uur ouwehoeren over van alles en nog wat gaat ze weer.

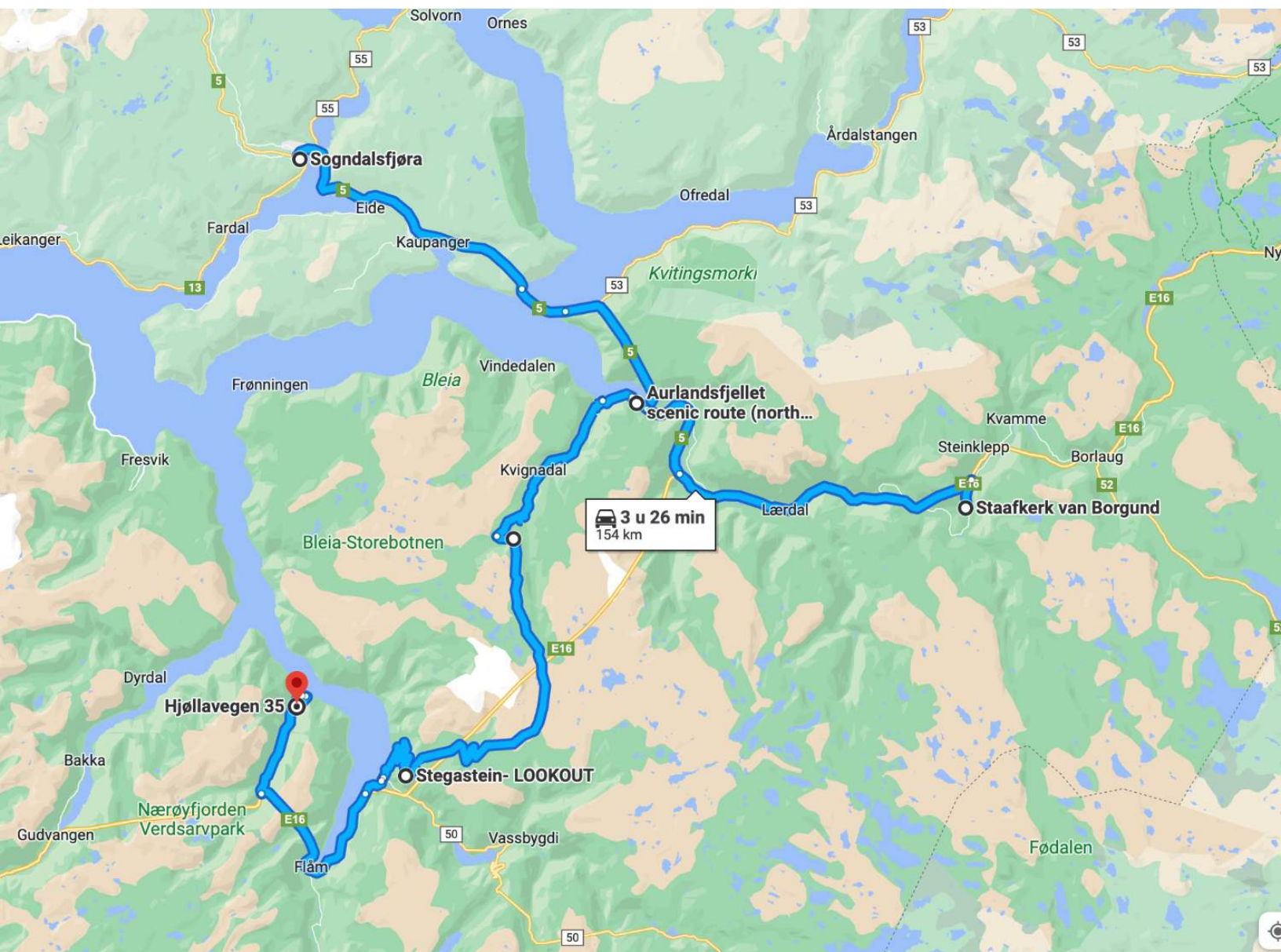
We wandelen nog even een klein stukje terug en hebben na 100 meter dit uitzicht:

Och, we hebben wel eens slechter uitzicht gehad...

Vandaag ben ik aan de beurt om eten te koken en het was uiteraard weer voortreffelijk. Daarna heb ik Harold nog een pak slaag gegeven met kaarten, dus ik kan met een voldaan gevoel naar bed vanavond.

De route van vandaag (<https://goo.gl/maps/FJLamhyfJHxrRRB87>):

Enkeltje of retourtje?

We worden wakker in het Pippi Langkoushuis van Jannicke. Hier is echt alles skots en skeef, het is net of je op een wiegende boot loopt. Het is een groot huis maar alles is wel een beetje aan elkaar gepurrd (je weet wel die gele spuitmassa die na het spuiten uitzet en alle gaten en kieren dicht en oh ja, ook nog een beetje de boel bij elkaar houdt). Maar eerlijk is eerlijk, we hebben heerlijk geslapen ondanks dat het bed wel echt zorgt voor echte liefde omdat je allebei steeds een beetje naar het midden rolt.

Als we opstaan is het slecht weer en de voorspellingen voor vandaag beloven ook niet heel veel goeds. Veel bewolking, regelmatig regen en af en toe een zonnetje. Omdat we scherp als haviken de weersvoorspellingen volgen hebben we vandaag een ritje gepland met de Flambana. Dit is een treinrit die je langs prachtige plekjes in de directe omgeving voert.

Maar omdat we op tijd wakker zijn is het tijd voor weer een potje kaarten. Voor mij om te proberen de kater van gisteravond (die van het kaarten en niet die van het drinken bedoel ik dan) weg te spoelen en voor Renate omdat ze in de 'winning mood' is.

Ik zal jullie de uitkomst besparen (dikke vette 2-0 overwinning voor mij!) dus ik had een sippe reisgenoot gedurende de eerste paar kilometers. Maar gelukkig was daar vanavond een revanche voor Renate (die ze ook verloren heeft).

We dalen met de auto zigzaggend vanuit ons Pippi-huis af naar Flam.

We gaan namelijk een treinritje maken. Het is een soort Hogwards express (jullie weten wel, de trein van Harry Potter) en de conducteur ziet er prachtig uit (qua kleding dan).

Omdat ik trillende handen heb ga ik nog even een kopje koffie scoren (lekker cappuccino) en gaat Renate alvast een plekje uitzoeken in de trein.

Bij de koffie kies ik ook een lekkere crumble van bosbessen en hazelnoten om Renate te plezieren na de

kaartnederlaag. En dat werkt!

We zitten in de trein en met ons velen op dit vroege tijdstip (10.15u) op zondagochtend. Heel, heel veel toeristen vergezellen ons weer op dit tripje. En de trein ziet er fraai uit aan de binnenkant.

We vertrekken stipt op tijd en zoals ons geluk is deze vakantie hebben we weer de verkeerde kant gekozen voor de mooiste uitzichten. Maar niet getreurd want we reizen met dezelfde trein terug en kunnen dan lekker puh voor de andere kant kiezen.

Even verderop zit een Nederlands gezin met 3 kinderen (waarvan de jongste Sjors heet) en we kijken met licht verbaasde blik toe hoe moeders de kids in de hand houdt, de foto's maakt van de mooie plekjes (en vrijwel telkens te laat is), de kinderen en man van eten en drinken voorziet, de geschiedenis van de Flambaan vertelde uitlegt hoe de wereldvrede te bereiken terwijl de vader vooral geniet van de omgeving en lekker op het bankje zit. Oftewel echt een modelgezin dus. We moeten er stiekem wel een beetje om lachen maar voelen ook wel een beetje mee met de moeder.

De afstand die de trein af moet leggen is slechts een km of 20 maar hij trekt zich tegen de berg op. Ooit met een stoomlocomotief maar inmiddels volledig elektrisch. Leuk weetje, deze elektriciteit wordt overigens in een klein waterenergiestation langs de rails opgewekt en wordt volledig gebruikt om deze trein te laten rijden.

Als we vertrokken zijn worden we direct al getrakteerd op mooie vergezichten. Hieronder zie je onder andere de kerk van Flam. En wat mooie landschapsplaatjes.

Halverwege de rit stopt de trein en mag iedereen uitstappen en krijgen we 5 minuten de tijd om prachtige plaatjes maken van een dito waterval.

En zoals jullie kunnen zien zijn wij toeristen kuddedieren en stroomt de hele trein leeg. Overigens blijf ik zitten om op onze spullen te passen! En niet omdat ik lui ben of zo... :-)

De conducteur is onverbiddelijk en na een paar minuten moet iedereen weer instappen voor het laatste deel naar Myrdal. Dit is tevens het eindpunt van deze trein en hier kun je overstappen op bijvoorbeeld de trein naar Bergen maar of zoals wij terug reizen (maar dan aan de andere kant zittend)! Na een kwartiertje vertrekken we weer de andere kant op en zien nog meer mooie fotowaardige plaatjes. Wel missen we ons Nederlandse gezin die ook dezelfde terugreis maken maar bewust (of onbewust, wij houden het op het eerste) in een ander wagon zijn gaan zitten. Zouden de blikken van ons daaraan meegeholpen hebben?

Terug op het eindpunt (wat tevens ons beginpunt was, lekker dan, 2,5 uur gereisd en geen meter opgeschoten) besluiten we een lunch te gaan scoren. Jawel, lieve lezers een lunch in een echt restaurant en niet een meegebrachte lunch uit een supermarkt. We voelen ons sterk en denken inmiddels de Noorse prijzen wel aan te kunnen. We scoren allebei een prima hamburger (en die van mij met frietjes) die, eerlijk is eerlijk, heerlijk smaakt en qua prijs ook nog best acceptabel is. Overigens niet nadat Renate nog even gebakkeleid heeft met de ober omdat hij de verkeerde bestelling heeft opgenomen. Uiteindelijk komt het allemaal goed en zijn Renate en de ober inmiddels dikke maatjes. Inmiddels is de zon wat meer gaan schijnen en we genieten van onze lunch op het terras buiten. En dat is prima te doen.

Na de lunch wandelen we nog even rond op deze toeristenmagneet en schieten nog een paar fraaie plaatjes van de Aurlandfjord.

Het is inmiddels ruim in de middag en we besluiten terug te gaan naar het appartement. Even een slaapje voor deze oude man en mogelijk nog een wandelingetje. Die laatste komt er niet van omdat het toch wel veel regent nu. We relaxen heerlijk in het huisje, eten een lichte maaltijd (cup-a-soup en aardappelsalade gelardeerd met ontbijtkoek) en spelen nog wat spelletjes. Maar daarvan weten jullie al hoe die afgelopen zijn of gaan aflopen.

Tot morgen!

De route van Villa Kakelbont naar kabouterhut 2

Na een goede tweede nacht in Villa Kakelbont maken we ons op voor de volgende etappe. We merken dat de ramen die we een paar dagen geleden open hebben gedaan (voor wat frisse lucht) nu niet meer passen, het huis zal wel weer een stukje skuins weggezakt zijn. We ouwehoeren er op los over de staat van het pand. Zie hieronder: de kozijnen kunnen nog wel een likje verf gebruiken, de wand in de woonkamer wordt doorkliefd door een dikke scheur, een gepurde deur in de woonkamer en een dito dikke scheur in het plafond.

Maar laten we wel wezen, de bedden waren goed, het huis was schoon en de badkamer zag er nog het best uit van het hele huis. Dikke prima dus.

De puberende hanen van Jannicke hebben schijnbaar én gelukkig nog geen gevoel voor dag- en nachtritme, want ze kraaien met de baard in de keel lafjes overdag na 9.00u 's ochtends terwijl het om 04.00u al licht wordt.

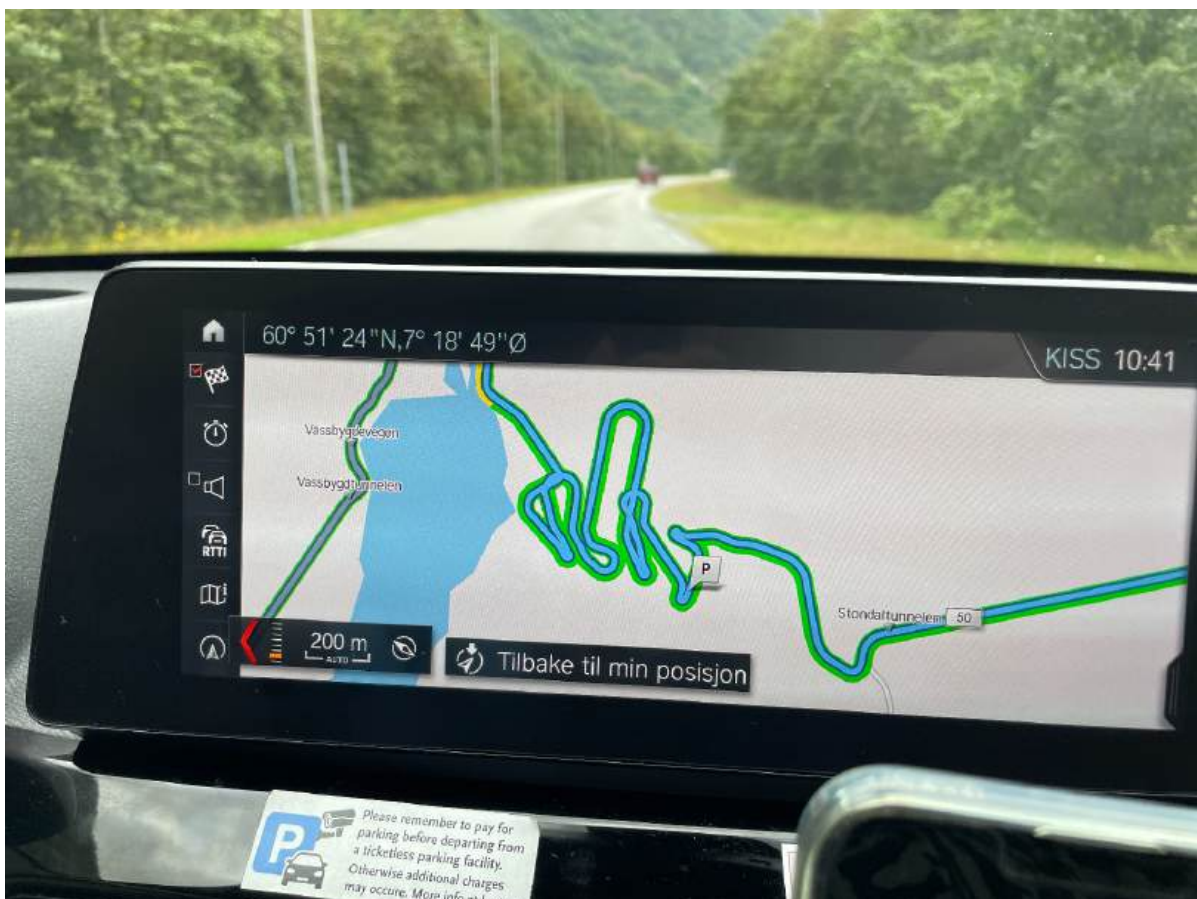
Het belooft vandaag weer een droge en ietwat zonnige dag te worden (wat hebben we weer geluk!).

We nemen innig afscheid van vrouwtje Theelepels Jannicke en gaan op pad. We zwaaien nog even naar het staafkerkje in Undredal (links op de foto) en verlaten de vallei.

Op het programma staat wederom een toeristische route, de Hardanger Vidda en, omdat we er nog geen genoeg van kunnen krijgen, ook weer een waterval.

Er zitten af en toe interessante tunnels op onze route die over elkaar heen kronkelen.

En natuurlijk komen we weer eigenwijze schoap'n tegen die van geen wijken weten. Het lijkt de ganzenterreur in Stadshagen wel (die beletten menig fietser om te passeren op het fietspad).

De panoramische route van vandaag wordt gekenmerkt door een glooiend groen landschap en veel water.

Persoonlijk vond ik de route van vandaag wat minder (maar ja, we hebben al veel geweldige uitzichten gehad), maar het hoogtepunt van vandaag moest nog komen...

De mooiste waterval tot nu toe: Vøringsfossen. Het water dendert hier vanaf 2 kanten het dal in. En om de twee watervallen heen zijn allerlei paden en plateaus aangelegd, zo kun je de watervallen vanuit allerlei hoeken bekijken. We sturen via mail ook een video mee. Bijzonder mooi vonden wij 'm.

Daarna nog door diverse tunnels. Niets bijzonders, toch? Behalve als er na een aantal kilometer ineens een rotonde in de tunnel is!!!

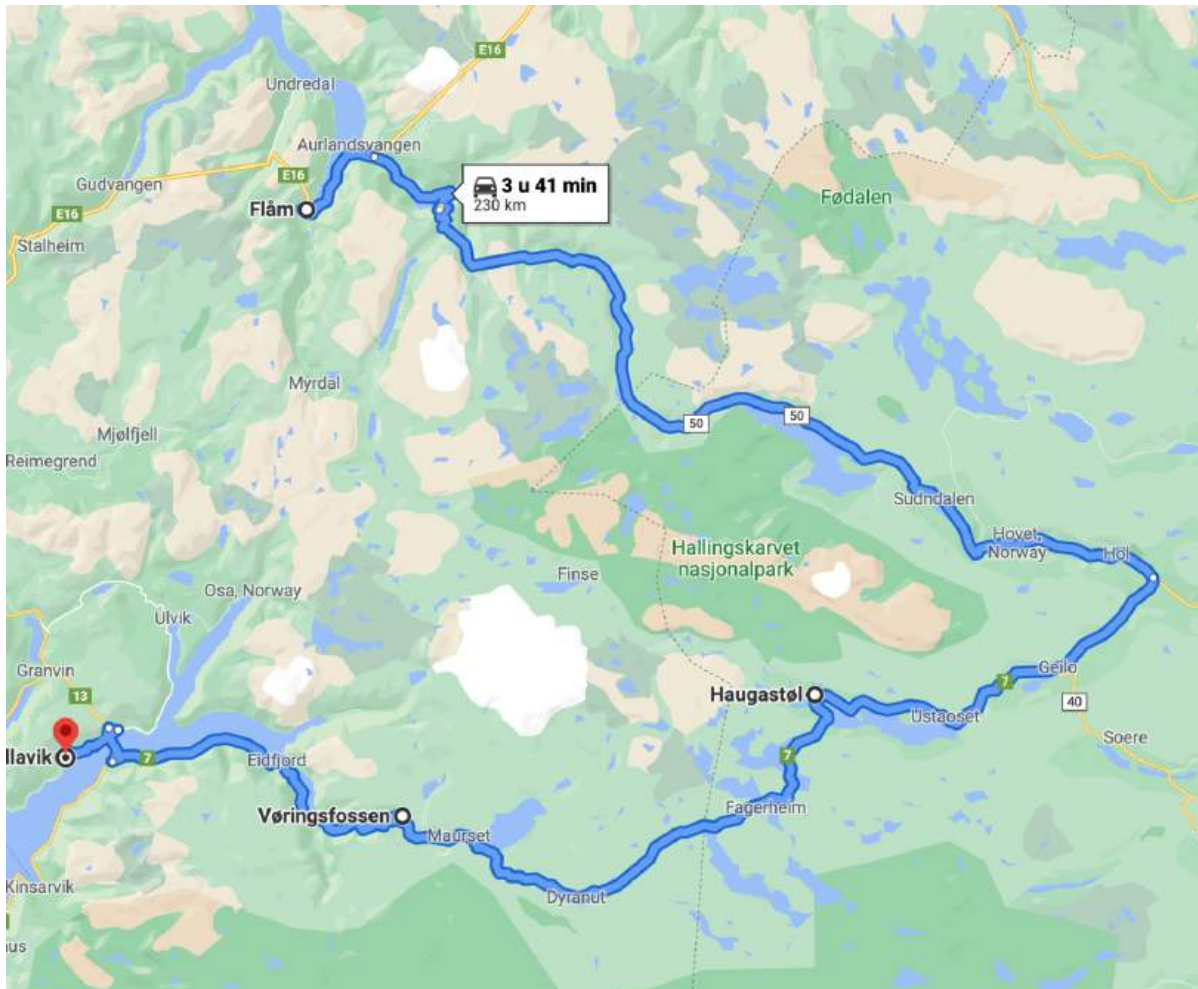
We slaan linksaf en rijden nog een eindje langs het water tot we bij ons adres voor de komende twee nachten aankomen. Het onderkomen is volgens de advertentie 'knus', kortom: klein. En dat is het. Maar het is idd heel gezellig ingericht en het is er schoon. Wat wil je nog meer.

En als je dan dit uitzicht hebt, zit je er toch weer lekker bij, niet dan?

De route van vandaag (<https://goo.gl/maps/cvU24R13MBUZjmYo6>)

Orka's spotten

We worden vanmorgen wakker in het piepkleine hutje van de dochter van het achterneefje van Kabouter Plop. En piepklein het is!

Maar we hebben beide heerlijk geslapen en we hebben niet eens geknukt om het ene dubbele dekbed. Het raam stond helemaal open in de slaapkamer dus de temperatuur was behoorlijk gedaald. Maar onder het dekbed was het knus en warm!

Wel moeten we met een trui en/of deken schuifelen want de enige verwarming is een houtkachel en omdat we zo zuinig zijn op de natuur gebruiken we die natuurlijk niet (of omdat we gewoon geen zin hebben om hem aan te steken, dat kan ook). Renate besluit al snel even lekker buiten te gaan zitten in de zon die vandaag erg zijn best doet om ons te plezieren.

Het uitzicht deze morgen is weer fantastisch. Als ik later bij haar aanschuif, genieten we samen van de rust en het prachtige uitzicht.

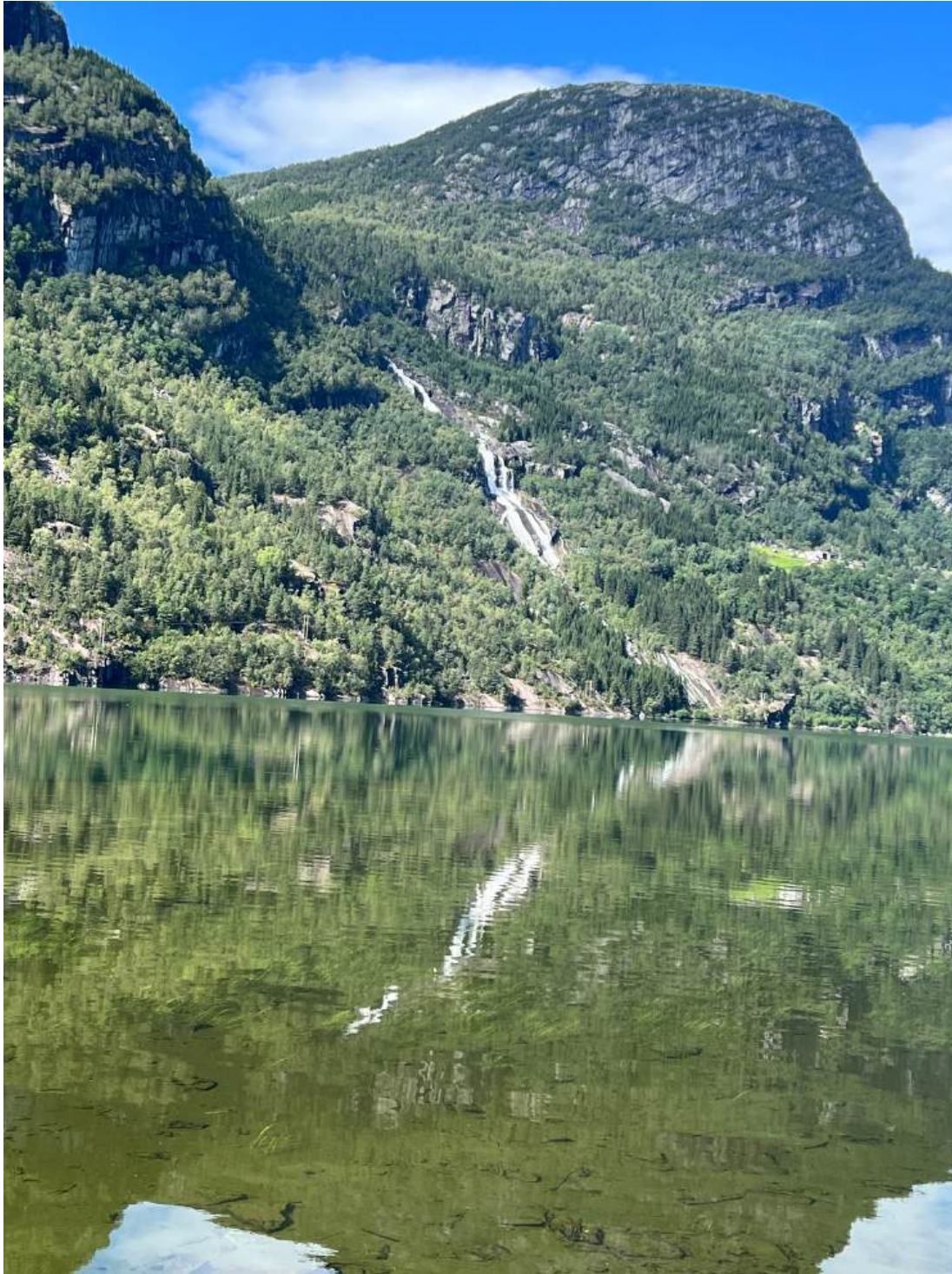

We maken een lekker ontbijtje en als we naar buiten kijken zien we dat de lucht inmiddels aardig helder blauw aan het worden is. Het belooft volgens de Noorse Pelleboer (R.I.P, nee niet de Noorse maar de oorspronkelijk Nederlandse natuurlijk) een prachtige dag te worden met temperaturen oplopend tot 22 graden.

In het piepkleine badkamertje (waar je letterlijk niet met z'n tweeën in past) nemen we een lekkere douche. Het water is lekker warm en de straal is fijn. Enige nadeel is dat je met regelmaat 'aangevallen' wordt door het douchegordijn (zo'n 'zwaan-kleef-aan-gordijn'). Maar die 'aanvallen' slaan we met gemak af en volledig fris zijn we klaar om vandaag nog een stuk van een mooie weg te rijden. Een weg die gaat naar Odda (wie kent het niet) en daarna door naar de prachtige waterval Låtefoss.

Nadat we de brug zijn over gestoken rijden we langs het Hardangerfjord naar Odda. De weg is zo als we

inmiddels gewend zijn (soms te krap, altijd slingerend en met regelmaat dicht langs de rotswand) en onze broem neemt deze dan ook soepeltjes. Onderweg maken we weer wat mooie foto's.

Het water is echt spiegelglad en de weerkaatsing van de bergen en watervallen zijn prachtig.
In Odda zet ik het kerkje op de foto met de prachtige blauwe lucht.

Nadat we ons avondeten tijdens de lunch hebben gegeten in Odda rijden we door naar de waterval Låtefoss. Direct naast de waterval is een kleine P-plaats waar het een drukte van jewelste is. Nadat we een paar andere toeristen hebben genegeerd vinden we dankzij Renate een mooi plekje voor de auto. Zodra we uitstappen zien we twee klaterende watervallen die met veel gedonder van de berg af komen om samen met een grote snelheid via een rivier in de fjord te stromen. We maken hier een aantal mooie foto's en genieten van dit natuurgeweld.

Waaghals Harry (ik dus) klauter nog een paar meter naar beneden over de keien (zie hieronder) voor

een nog mooiere foto van de waterval. Ik sta nog net niet met mijn voeten en in de sterke stroom. Het resultaat mag er zijn, maar mijn reisgenote (Renate dus) is (overigens om puur praktische redenen) niet blij dat haar chauffeur zijn leven waagt voor deze foto.

Daarnaast baalt ze enorm dat ik de mooiste foto van vandaag aan mijn conto mag toevoegen. Wellicht was dat wel de belangrijkste reden van haar frustratie.

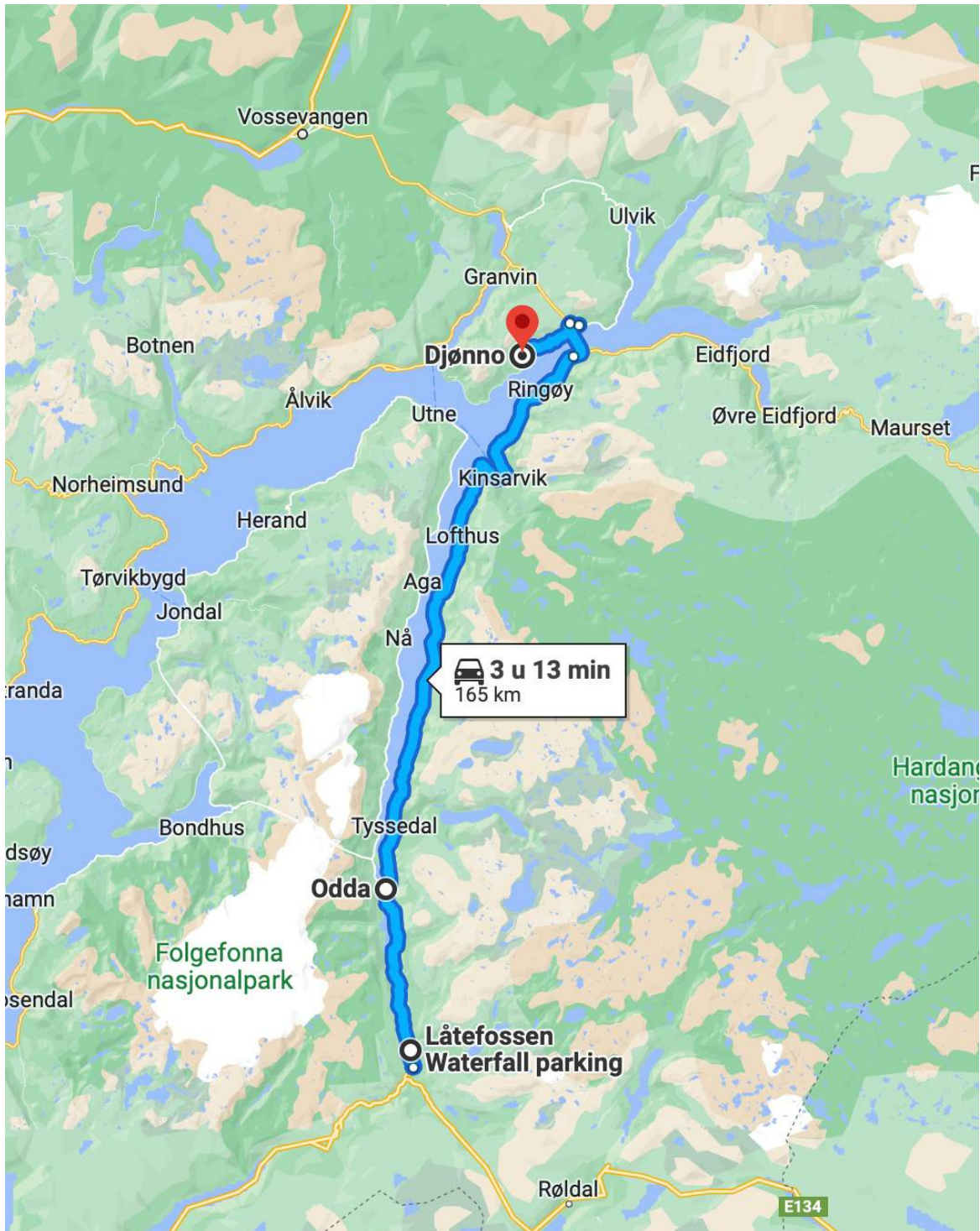
Nadat we genoten hebben van dit prachtigs besluiten we terug te gaan naar de paddestoel van kabouter Spillebeen. Op de terugweg zien we hoe ze hier in Noorwegen bergen maken. Ze spuiten gewoon beton over betongaas heen, laten het uitharden en je hebt er weer een berg bij. Tsja, zo kan ik het ook en nu begrijpen we waarom ze hier zoveel bergen hebben. Gewoon grotendeels zelf gemaakt!

Rond 15.30u zijn we weer terug in casa plopsala en komen in gesprek met onze gastheer en gastvrouw. Inmiddels al overal op de wereld gewoond (Zwitserland, Denemarken, Afrika en Canada) en hier sinds 8 jaar de rust gevonden aan deze fjord. Ze laten ons nog een paar foto's zien van Orka's die hier af en toe verschijnen in de baai om dolfinen te jagen, dus ik zet direct Renate op de uitkijk om deze joekels te spotten (blijkt dat ze alleen in de lente komen). Ze vindt het niet erg, ze geniet nog even van de zon. Nadat het donker is haal ik Renate weer naar binnen en vertel ik haar dat het spotten alleen in de lente is. Ze kan er hard om lachen 😊. We relaxen nog wat verder en genieten van onze laatste avond hier. Tot morgen!

Route van vandaag (<https://goo.gl/maps/BuxC4i7HjhLWFsUS9>)

Van de bergen naar Bergen

Vandaag is het tijd om het landelijke deel van West-Noorwegen te verlaten en naar de een na grootste stad van Noorwegen te verkassen.

Maar niet nadat we vanmorgen weer heerlijk hebben genoten van het uitzicht.

In de verte konden we zien dat het regende en daar hebben we zelf ook een buitje van meegekregen. Zuidwester op, laarzen aan, wij zijn voor geen kleintje vervaard! Bij vertrek was het gelukkig alweer droog. En zo weinig regen als wij hebben meegekregen tot nu toe, schijnt voor Noorse maatstaven toch wel heel bijzonder te zijn. Gastvrouw Nathalie en gastheer Claudio hebben ons nog voorzien van een bakje blauwe bessen. Ze oogsten zelf elk jaar 60 kg blauwe bessen en deze verdwijnen in de vriezer... bovenop de blauwe bessen die ze nog over hebben van vorig jaar. Maakt niet uit, wij zijn er blij mee, want blauwe bessen zitten vrijwel elke ochtend in ons ontbijt. Nathalie lijkt toch wel heel erg qua uiterlijk op kabouter Kwebbel. Een blozend gezonde uitstraling, twinkelende oogjes en altijd in voor een kletspraatje. En Harold, als onze eigen kabouter Klus (met af en toe twee linkerhanden) voelt zich heel goed thuis bij haar. Ook mochten we zelf nog frambozen plukken. Lief van ze. Rond 10.15u gingen we op pad langs - nee, je mag niet raden - weer een panoramische route. Hardanger heet deze (daar hebben we gisteren ook een deel van gereden).

Deze keer worden we getrekteerd op schitterende vergezichten met brede fjorden en rijen bergen.

We vallen in herhaling, maar het blijft adembenemend en overweldigend. De temperatuur is heel aangenaam vandaag, echt kortebroekenweer, er waait een zacht en aangenaam warm windje. Dus huppekee, Harold in de korte broek en ik van roksmanshuizen!

En ja hoor, er zat ook weer een 'watervalletje' bij, de Steindalsfossen.

Hier kun je zelfs onder de waterval door lopen en de trappen en platforms zijn natuurlijk allemaal weer mooi aangelegd. De Noren weten wel hoe ze toeristen moeten plezieren!

Kijk 'm staan, onze eigenste kabouter Klus. Alsof hij dit allemaal eigenhandig heeft aangelegd! 🤖

En als je dan denkt dat je alle watervallen van deze vakantie inmiddels hebt gehad, komt er een paar kilometer verderop toch nog eentje voorbij die we niet willen laten schieten.

Na een uurtje of 2 rijden komt Bergen in zicht. Een best wel grotemensenstad en ondanks navigatie op telefoon én in de auto, nemen we twee keer een verkeerde route en dolen we een beetje door de stad. Maar ach, mijn man is verkennerd, dus uiteindelijk vinden we ons tijdelijke paleisje voor de komende drie nachten. Het ligt aan een binnenpleintje (eerste etage van het zalmkleurige pand).

Ik heb de foto maar even van internet geplukt, want het pleintje is op verschillende plekken opgebroken. Onze slaapkamer is helemaal aan de achterkant, dus daar zullen we 's ochtends niet zoveel last van hebben, verwachten we.

Aan het eind van de middag maken we alvast een wandelingetje door de stad. Morgen gaan we de boel eens grondig verkennen.

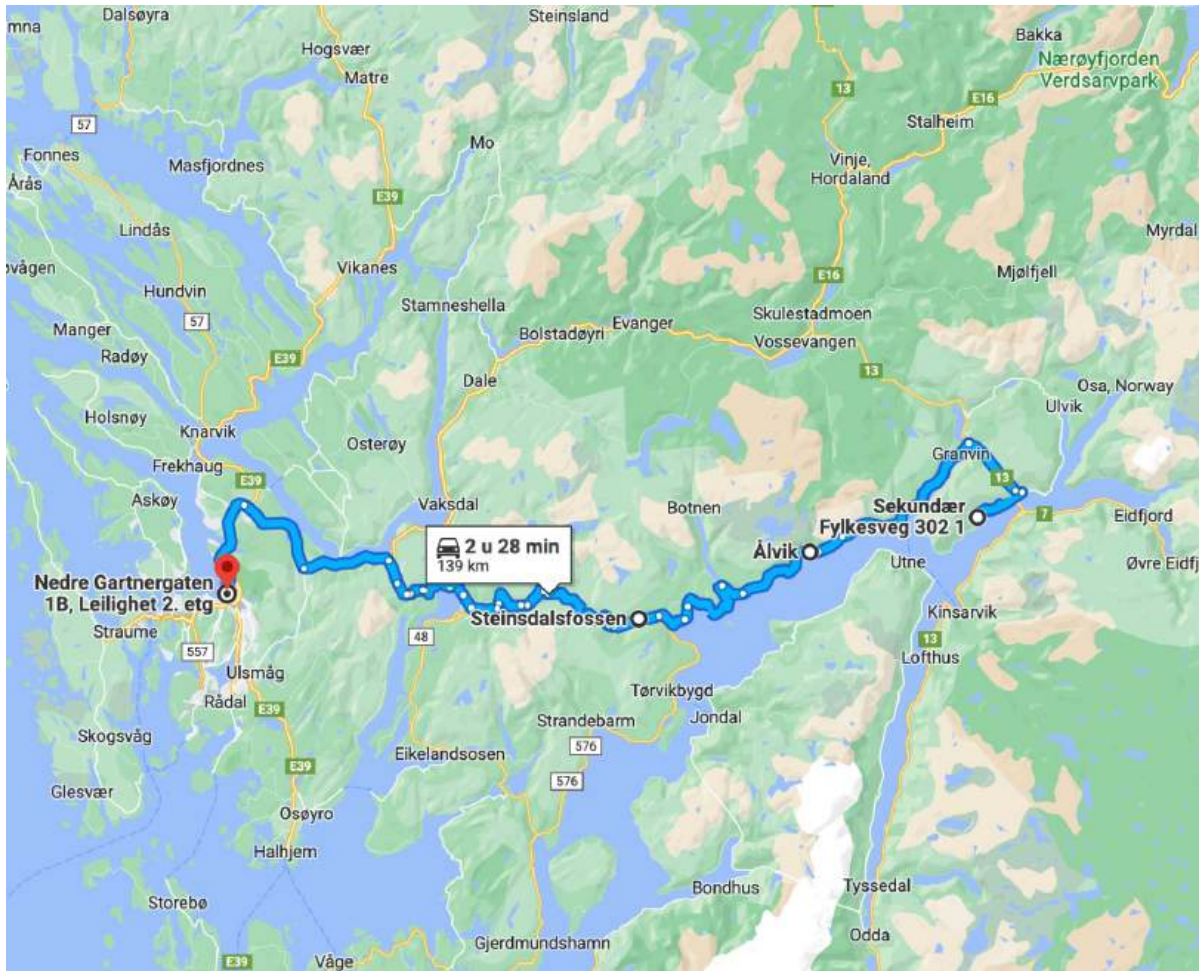

We wandelen naar een landtong in deze stad. Het weer is zwoel en ook nu (19.30u) is het nog 23 graden buiten. We vragen ons ernstig af wat het nut is van dit zwembad waarvoor je als volwassene €9,00 entree moet betalen terwijl je op veel plekken langs deze kade gewoon kunt gaan zwemmen.

We vinden het wel weer genoeg geweest voor vandaag. Tot morgen!

De route van vandaag (<https://goo.gl/maps/gKbHyg4kEqSe1nfk9>):

Bergen 1: De paden op, de lanen in...

Dankzij een tip van een van onze oplettende en onderzoekende trouwe volgers (mogen we jouw naam wel noemen, schoonzus Monique?) weten we nu waarom je 9 euro moet betalen om te mogen zwemmen in het 'zwembad' aan zee. Omdat daar geen orka's zwemmen, duh!

We hebben een ruim en fijn appartement. Had wel ietsje schoner mogen zijn, maar het bed is heerlijk en met de ramen open hebben we lekker frisse lucht. We worden midden in de nacht wakker van dikke regendruppels die op een golfplaten dak neerspatten aan de zijkant van het appartement.

Het regent... En hoe! Nou zijn we ook vele dagen verschoond gebleven van regen, dus we mogen niet klagen (wacht nog een dagje en dan klagen we het toch wel, je bent Nederlander of je bent het niet).

Ik lees vanmorgen vrolijk voor dat er in Bergen de meeste regen valt van heel Noorwegen. En gezien het weer buiten en de weersverwachtingen voor de komende twee dagen, kunnen we niet anders concluderen dan dat het wetenschappelijk gezien helemaal klopt.

Dan maar een kaarttoernooi terwijl we wachten tot we vanmiddag met enigszins wat minder regen op pad kunnen. Aan de ene kant van de tafel Renate Klok (want ze laat soms kaarten verschijnen of verdwijnen dat ik niet helemaal weet of dit zuivere koffie is) en aan de andere kant Master Yoki (vernoemd naar zijn 'zoete tand' voor zoete, non-alcoholische zuiveldrankjes). En BAM, na de winst van gisteren (2-0) van Renate, ga ik er vandaag vandoor met de winst (3-2). Daarna wil ik niet meer, veel te bang dat Renate me alsnog 'een portie klep' geeft.

Na een lekkere en voedzame lunch trekken we de wandelschoenen en regenjas aan. Het is weliswaar droog op het moment van vertrek maar dat kan zo maar veranderen en de verwachtingen zijn niet positief neerslagsgewijs.

Renate heeft een wandelroute van een kleine 6 km van het internet getrokken die ons langs de mooiste plekjes van Bergen gaat brengen.

We lopen nog meer het centrum in en komen als eerste aan bij een prachtig prieeltje.

Daarna steken we de straat over en zien we de Kunsthall.

Hier is ook een grote vijver met eigenwijze meeuwen. Deze wijken voor geen meter als je er voorbij loopt.

We wandelen door (nog steeds droog, we krijgen het zelfs een beetje warm en trekken de jassen uit) en

passeren de dom van Bergen, een paar heel smalle straatjes en het gaat heuveltje op, heuveltje af.

Het valt ons op dat de Noren waarschijnlijk enorm ijdel zijn. Want om de 3 winkels is er wel een kapper, een friseur, een barbershop, een trendy kapper of een kinky kapper. Schijnbaar hebben de Noren iets met 'als je haar maar goed zit'!

We lopen richting het uiteinde van een tweede landtong (dus niet dezelfde als gister). Hier zit de burcht (Bergenhús) van Bergen. Een verdedigingswerk die nu vooral dienst doet als cultuurhangplek. Hier maken we de klassieke, 'trek-maar-een-gekke-bek-foto' die we iedere vakantie een keer maken.

Het uitzicht hier is alle kanten op echt prachtig!

Als we via wat 'verkennerpaadjes' zijn afgedaald is het tijd om op jacht te gaan naar een lekker bakkie koffie. Onze 'vrouw-van-verkenner' stort zich op het internet en weet binnen de kortste keren een locatie te vinden (op Google) van een goed koffietentje. Dit zit in het echt oude deel van Bergen, Bryggen. Dit zijn de oudste huizen met nauwe straatjes die nu dienst doen als allerlei winkeltjes.

We duiken de steegjes in op zoek naar de koffieshop (en nee, niet die shop waar je geestverruimende middelen kunt aanschaffen!), die we gewoonweg niet vinden al is Google volhoudend dat 'ie er echt zit. Maar ondertussen zien we wel een sfeervol deel van de Brygge.

Mijn voeten gaan wat meer pijn doen en mijn humeur gaat langzaam de verkeerde kant op. Al ruim in de

middag en nog steeds geen bakkie koffie. Als dat maar goed gaat...

Renate ziet de lichte paniek in mijn ogen en de donderwolken die zich daarin samentrekken en neemt resoluut de leiding. Laten we naar de keten gaan waar we eerder deze vakantie zijn geweest (Dromedar oftewel lamme kameel) voor een bakkie. Ik stem gretig in en we zetten de pas er weer in. We steken mijn favoriete markt (de vismarkt, ieuw!) over en wandelen gezwind naar de koffiешop. Daar aangekomen trakteren we ons op een lekker bakkie cappuccinno en een lekkernij ('klein maar fijn en oh ja, ook best wel aan de prijs'). We genieten van ons bakkie en chillen even lekker.

We zien nog een enorme rondvaartboot vertrekken uit de haven en vinden het jammer dat we deze net hebben gemist. We gniffelen een beetje als we zien waar ze reclame voor maken (zie op de mast in het midden).

We wandelen nog even langs de Kiwi (voor het broodnodige voedsel etc. en Renate wordt wel uitgedaagd door Noorse Bugels overdekt met chocola. Die lijken mij in ieder geval echt niet lekker! Als we de skappies hebben gedaan lopen we door de inmiddels stromende regen (jawel, de eerste echte bui tijdens onze wandeling) terug naar ons appartement.

Als het maagje begint te rammelen kunnen we met de geheime missie beginnen. Die missie is dat ik gevraagd ben door de Raad van Bestuur van McDonalds om ook in Noorwegen de kwaliteit en smaak te testen van de Big Mac en de kipnuggets. Omdat ik daar vorstelĳk voor betaald word moet ik daar natuurlijk wel aan voldoen. En na 12 dagen uitstel moet het er vanavond maar van komen.

We zoeken de dichtstbijzijnde McD op (6 minuutjes lopen) en gaan er gezellig naar toe. Renate geeft nog aan dat zij geen zin heeft en niets hoeft te hebben maar vergezelt me toch om als-controleur-in-spe niet al te herkenbaar te zijn. En zoals jullie weten 'een goede camouflage' vergroot de kansen op overleven op het gevechtsveld (in dit geval in de McD).

Als we binnen zijn bestel ik, bij een automaat want dat is minder opvallend, een Big Mac menu en wat

kipnuggets. Betalen met de telefoon lukt niet en ik vermoed dat mijn 'cover' al verraden is. Gelukkig kan ik wel op een andere manier betalen. Ik moet wachten en spied rond om te zien of ik niet te veel opval. Renate zoekt alvast een tafeltje uit. De bestelling laat even op zich wachten maar als deze klaar is neem ik alles snel mee naar ons tafeltje. Renate speelt de 'vermoorde onschuld' en ik begin aan het menu. Frietjes eerst en dan de Big Mac. Als ik daarna wil beginnen aan de kipnuggets en ik naar links kijk naar Renate zie ik dat de nuggets op mysterieuze wijze zijn verdwenen. En ja hoor, Renate Klok heeft weer toegeslagen! Er zit niets anders op dan nieuwe nuggets te bestellen.

Na het eten vul ik de rapportage voor de Raad van Bestuur in en verstuur die, uiteraard vercijferd. Vanwege de geheimhoudingsplicht kan ik geen mededelingen aan jullie doen over de uitslag. Na al deze spanningen gaan we huiswaarts waar Renate zich stort op een pizza.

Het was weer een enerverende dag vandaag en we hebben de avond nodig om bij te komen van alle spanning.

Morgen deel 2 Bergen met een mooi treinritje en een prachtige staafkerk. Oant moarn!

Bergen 2: Bergje op, bergje af

Ons wetenschappelijk onderbouwde en (door onszelf) bevestigde onderzoek naar de meeste regenval in Noorwegen (Bergen dus) staat op losse schroeven. Vandaag belooft zowaar een droge en ietwat zonnige dag te worden. Alles wat met bakken uit de lucht moest komen, is vannacht zeer plaatselijk alleen op het dak van onze Airbnb gevallen (kan niet anders af te leiden uit de herrie). Het is dus droog. We hebben deze vakantie en ook gisteren onze knieën getergd en de kuitspieren uitgedaagd want ook deze stad kent verschillende hoogtes.

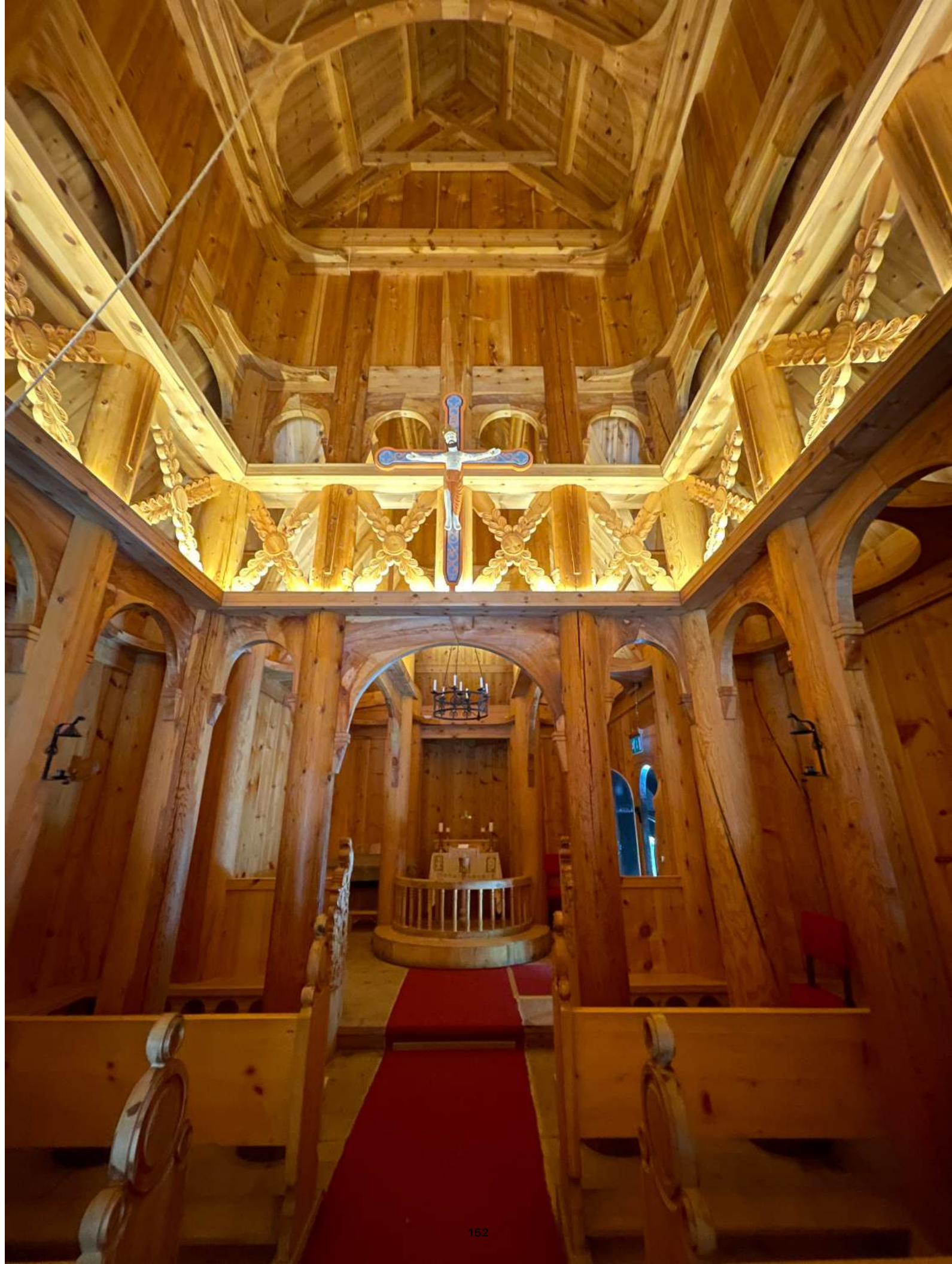
Onze eerste bestemming vandaag is de Fantoft staafkerk in het zuiden van Bergen. We gaan naar de voetgangersingang van de parkeergarage om te betalen voor de afgelopen 2 dagen en we mogen hiervoor €50,00 neertellen. De lift brengt ons op de juiste etage. We rijden zeven kilometer naar het zuiden en vinden het raar dat er alleen een parkeerplaats voor bussen is. Dan maar langs de straat parkeren. Daarna 200 meter het bos in en daar is 'ie dan.

En deze is eigenlijk helemaal niet zo oud. Hij is namelijk in 1993 volledig afgebrand en daarna gereconstrueerd in de oude stijl. Ook hier moet je weer betalen, maar we besluiten deze keer toch maar naar binnen te gaan. Het is mooi van binnen, hebben ze goed nagemaakt.

Maar toch, als je weet dat het niet écht oud is.... Tssja.

We gaan weer terug de stad in en zetten de auto weer op etage -1 van de parkeergarage, net zoals bij aankomst twee dagen geleden. Ik stel nog voor om de trap te nemen (wat is 1 etage?), maar Harold heeft er geen zin in. Tot we de bij de lift komen, die zit goed vol. Dan toch maar de trap. We gaan 1 etage omhoog en lezen dan dat we nog maar liefst 5 etages hoger moeten zijn om bij de uitgang op het hogere deel te komen. Wel fijn dat ze het aantal treden vermelden, iets van 100 treden of zo :(

We duiken een koffiebarretje in waar ze - hiep hoi - cafeïnevrije koffie hebben (nog niet veel gevonden hier in Noorwegen), dus ik mag ook een latte macchiato. Aangezien de bewolking nog wel erg laag hangt, stellen we ons volgende plan nog even uit (met het treintje Fløibanen naar de bergtop). In het appartement volgt weer een kaarttoernooi dat ik deze keer glansrijk win met 3-1. Harold's

zelfvertrouwen heeft een dieptepunt bereikt en ik geef hem wat tijd om zijn wonden te likken. We lunchen en daarna is de lucht mooi opengetrokken en kunnen we naar de trein lopen. Natuurlijk hadden we al online kaartjes gekocht, dus sliep uit voor de mensen die in de rij staan, wij lopen lekker door en kunnen met het eerstvolgende treintje mee. En mocht je nou denken 'sjonge, die twee hebben ook altijd geluk'. Nee hoor, vlak voor het instappen liet iemand binnen onze persoonlijke ruimte een vette scheet. Gatver! Harold wilde al heel hard roepen: "Wie was dit??" Maar ik hou hem tegen. Gelukkig, we konden snel instappen en weg uit die laaghangende pleuriswolk... om in de cabine binnen 1 minuut nogmaals te worden getrakteerd op een nieuwe scheet!! En natuurlijk ga je dan op zoek naar iemand die schuldig kijkt. Maar nee hoor, iedereen doet net of er niets aan de hand is. Zo zie je maar weer, het zit ons allemaal niet mee hoor!!

Het treintje brengt ons binnen een minuut of 10 naar 320 meter boven zeeniveau.

Daar is weer een mooi platform aangelegd waar je uitzicht hebt over Bergen.

En verhip, ook hier lopen geiten rond.

Ik schenk een van de geiten het klokkenhuis van mijn afgekloofde appel en die gaat erin als Wieger Ketelapper. Hij poseert zelfs even voor ons.

Ik vraag me af waarom hij zo'n kastje om zijn nek heeft hangen. Harold weet het wel: daarmee mag hij gratis mee met het treintje omlaag en omhoog.

Gelukkig hebben ze hier ook een speciaal plekje van 1x2 meter voor rokers, naast de vuilnisbak.

We wandelen er een beetje rond en genieten van het uitzicht en de zon. En Harold wil per se met een beeld van een trol op de foto (zucht), dus hieronder het resultaat. Om verwarring te voorkomen, Harold staat links.

Morgen vertrekken we naar onze laatste bestemming deze vakantie: Stavanger, de twee na grootste stad van Noorwegen. Na deze vakantie hebben we meteen de vier grootste steden van Noorwegen bezocht (Oslo jaren geleden al en in deze vakantie - in aflopende volgorde van grootte - Bergen, Trondheim en Stavanger). En in de buurt van Stavanger ligt meteen onze grootste uitdaging deze vakantie, een wandeling van in totaal 8 kilometer (heen en terug) naar de Preikestolen waarbij we 500 meter hoogte overbruggen. Als we het halen natuurlijk. Onze knieën kraken en onze kuiten protesteren nu al bij de vele korte en langere wandelingen die we hebben gedaan deze vakantie.

Hopelijk redden we het op mentale kracht.

De laatste overtochten in Noorse wateren

Vandaag verkassen we van Bergen naar Stavanger Een reis van 210 kilometer en qua tijd een lange rit. Dat komt ook omdat we twee keer een overtocht met een veerboot hebben.

Allereerst moeten we jullie nog even informeren over de rassenhaat van de Noren tegen de Belgen. Gewoon te schandelijk voor woorden! We kwamen namelijk Manneken Pis tegen en die was goed pissig (hoe toepasselijk), want hij wordt in Bergen behoorlijk afgezekken. Dit kan echt niet! En kijk 'm boos kijken! Heel verhit koppie. Maar goed dat hij afgekoeld wordt.

Dat gezegd hebbende, over tot de orde van de dag (alsof die Belgen en hun Manneken Pis ons wat kunnen schelen).

Vanmorgen hebben we eerst afscheid moeten nemen van een relatief nieuwe koffer. Toen we twee weken geleden in Trondheim aankwamen, ontdekte Harold een klein scheurtje tussen de wieltjes van zijn koffer. Twee dagen later waren de scheuren fiks groter geworden. Toen wisten we al, deze gaat de terugreis niet overleven. Een nieuwe koffer kopen hier in Noorwegen en daarvoor de hoofdprijs betalen? Echnie! We hadden op de heenweg drie grote koffers geboekt waarvan eentje vol met etenswaren en we hadden goede hoop dat we voor de terugvlucht geen derde koffer hoefden te boeken. Dus het was de afgelopen dagen al duidelijk voor ons. Eten en de meegebrachte voorraden opeten en drinken tot je niet meer kunt!

Vanmorgen alles wat niet eetbaar is in de overige koffers en handbagage gepropt en we weten nu dat we het redden met de twee overgebleven koffers! Maar wat te doen met die kapotte koffer?

Binnensappartements verbranden, uit het raam gooien? Harold had de wildste ideeën. Zo heeft zijn moeder hem echt niet opgevoed hoor! Het leek me het handigst om mijn charme in de strijd te gooien en niet-feministisch te gaan slijmen bij onze gastheer Erik. Dramatisch mijn hand met de achterkant tegen mijn voorhoofd, zuchten en steunen, wat nu? En het werkte, we mochten de koffer achterlaten en hij zou er wel voor zorgen. Opgelost!

Vandaag dus een fikse rit voor de boeg. En meteen de laatste echt lange rit van deze vakantie. Geen panoramische route deze keer, maar er is onderweg weer genoeg natuurschoon om van te genieten.

We gaan redelijk in 1 rechte streep naar het zuiden, van Bergen naar Stavanger, maar toch doen we er vier en een half uur over. Inclusief twee overtochten, eentje van maar liefst 3 kwartier hoewel de boot voor ons gevoel snel vaart. Op de foto hieronder komt 'ie net aanvaren, voorkleppie al open. Klaar om alle kleine mensonautootjes (met inhoud) te verorberen.

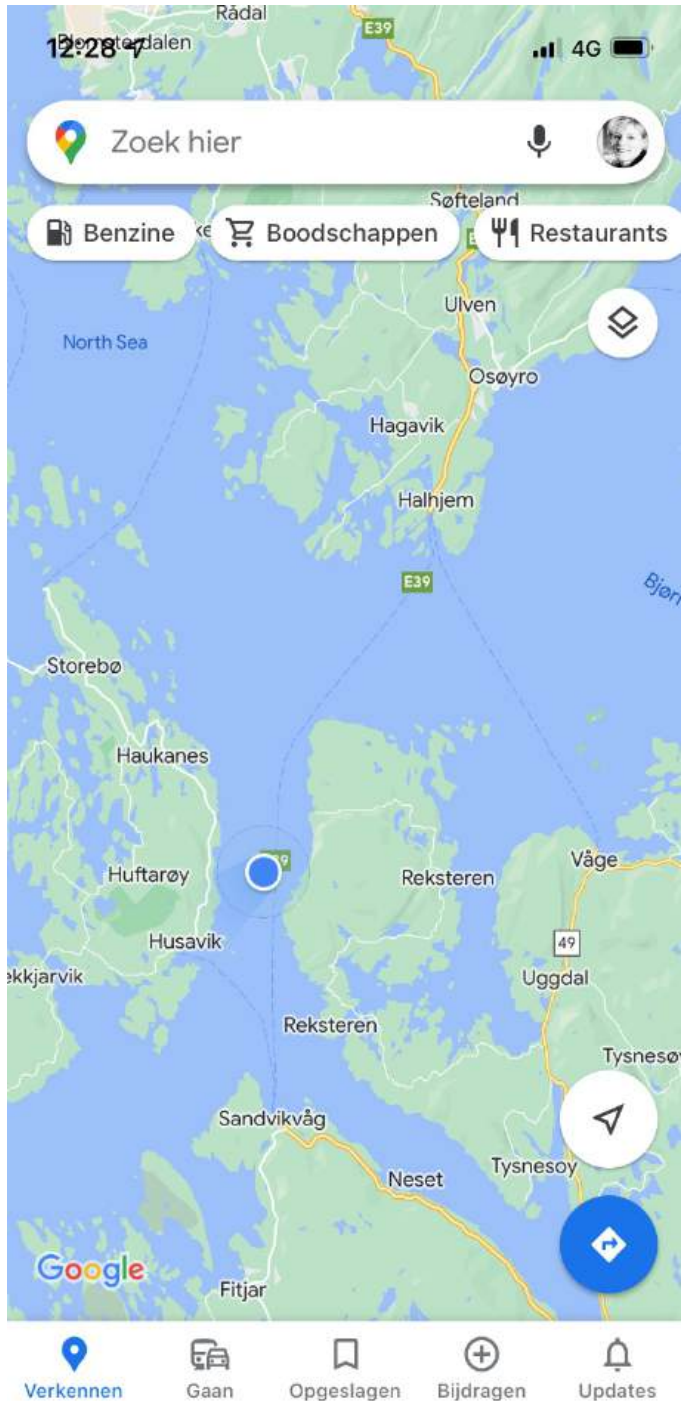

We varen door grote open wateren.

Op de foto hieronder kun je aan de blauwe gestippelde streep zien welke route we met de veerboot

afleggen (29 kilometer), van Halhjem naar Sandvikvåg.

We rijden op het land weer over en langs prachtige bruggen.

Naarmate we Stavanger naderen, wordt het landschap vlakker.

Tijdens de tweede overtocht zien we de open zee.

En nog een stukje landtong met twee blijde appelbollen op de voorgrond.

Twintig minuten later rijden we het district Stavanger binnen. Een half uurtje later zijn we op bestemming, een loft (oftewel, de zolder in gewone mensentaal) in een zeer inspirerend uitzien

kanariegeel gebouw aan de rand van het centrum van Stavanger.

Gelukkig ziet het er van binnen een stuk beter uit.

En we hebben een mooi uitzicht op de stad.

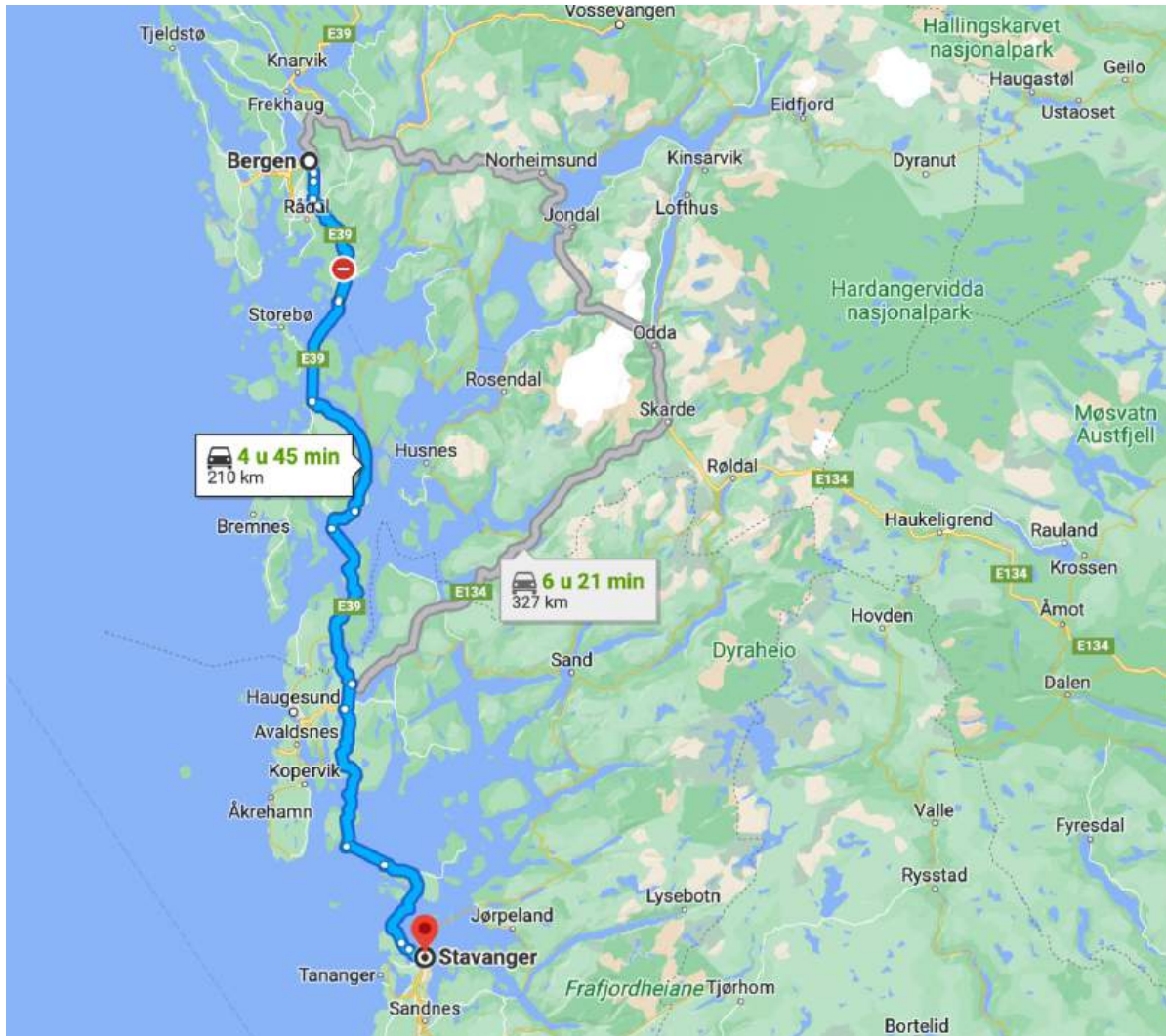

Dit is ons onderkomen voor de laatste drie nachten in Noorwegen.

We lopen nog even het dorp in voor een eerste indruk en daarna is het wel weer genoeg voor vandaag.

Morgen nemen we jullie mee de stad in.

De route van vandaag (<https://goo.gl/maps/9BkBPwE4ht34JW4BA>):

Rondje Stavanger

Toen we gistermiddag eventjes de stad in liepen, kwamen we veel uitgelaten meiden en jongens tegen. En in de verte hoorden we muziek. Het festival Utopia was hiervoor de aanleiding. Dit werd vrijdag en zaterdag gehouden op ongeveer een kilometer van ons appartement. De muziek gaat van heel modern naar country & western naar Noorse dijenkletsers/meezingers à la Amstel Live. Doelgroep lijkt in ieder geval te liggen tussen de 15 en 20 jaar. En leuk is dat alle dames (nou ja, dames zeg maar gerust meisjes/meiden) hun uiterste best hebben gedaan. Glitters in het gezicht worden hierbij niet geschuwd maar het ziet er buitengewoon vrolijk en feestelijk uit. En bij een temperatuur van ongeveer 18 graden (en snel dalend in de avond) zijn sommige outfits wat aan de enthousiaste kant. 'Die gaat een blaasontsteking krijgen' zeg ik als oude wijze man (of zeikerd) of nog zo iets oubolligs als: 'Het zal je dochter maar wezen'.

's Avonds genieten we op ons bankje in ons penthouse en kijken lekker een serie (ik Walking Dead, seizoen 11 en Renate seizoen 368 van A Million Little Things).

We gaan redelijk op tijd naar bed maar van slapen komt niet heel erg veel. Blijkt dat we precies in de looproute (heen en terug) te zitten tussen het festival en het station/busstation. Kortom, we horen van alles langs komen. Van drama queens (ik heb het nog zo gezegd, trek iets warmes aan!) tot dancing queens (waarvan wij dachten dat die vooral waren voorbehouden aan de Zweden) en van auto's met opgeschoten jongeren die hun uiterste best doen om met open ramen en de bas op 10 te kijken of ze de buurt wakker kunnen houden. Het is natuurlijk ook nog eens zaterdagavond en een feestje bouwen kunnen ze hier in Noorwegen wel. Tussen al dat lawaai horen we ook heel veel onrustige meeuwen waarvan het lijkt, als je goed luistert, dat ze je continu aan het uitlachen zijn. Nou kan hierbij het gebrek aan slaap ook zorgen voor hallucinaties moet ik eerlijk zeggen.

Uiteindelijk nemen we drastische maatregelen (ramen dicht en oordopjes in) en lukt het ons toch nog om een uurtje of 5 te pakken.

Uiteindelijk staan we toch fris en fruitig op en genieten van een lekker ontbijtje. De lucht is stralend blauw en de verwachting is droog en 18 graden. Helemaal prima dus om de stad maar eens aan een nadere inspectie te onderwerpen.

We starten in het oude deel van de stad, Gamle (betekent oud) Stavanger. Dat zit echt op 3 minuten loopafstand van ons appartement. De straatjes zijn schattig en de meeste huizen zijn goed onderhouden en prachtig wit.

Af en toe kom je ook nog een huisje tegen dat wel een likje verf kan gebruiken. En dat hebben ze zelf ook onderkend.

We lopen rustig door naar het concertgebouw. Het contrast met de oude stad is wel erg groot.

En ja, hoor daar is weer een van onze favoriete items. Een humongous cruiseschip.

Al doorlopend komen we weer bij de haven waar inmiddels de rondvaartboten (klein en groot) af en aan varen. Dit is ook weer een mooi plekje dat veel toeristen trekt.

Op de tocht door de stad komen we ook langs de prachtig gerenoveerde kathedraal van Stavanger. Nou ja, prachtig moet 'ie nog worden.

Aan de andere kant van de haven duiken we een wijkdeel in dat niet al te lang geleden een serieus slecht deel was. Hier gaan we op jacht naar een lekker bakkie koffie. Oude huizen, veel verpaupering, etc. Dit hebben ze aangepakt door de huizen in de meest bizarre kleuren te schilderen. Inmiddels is het een 'hip en happening' wijkdeel waar veel uitgaanstentjes zitten.

We scoren een echt lekker bakkie in een (schijnbaar) beroemde bar, Hanekam.

Alleen de schoonmaak is nog niet geweest na ongetwijfeld een wilde nacht en Renate blijft bijna aan de vloer plakken als ze naar het toilet gaat. We hebben daar nog een hilarisch filmpje van (vooral bijzonder door het geluid). Ook de binnenkant van dit etablissement is bijzonder opgesierd.

De wasbakken in het toilet zijn onderdeel van een drumstel.

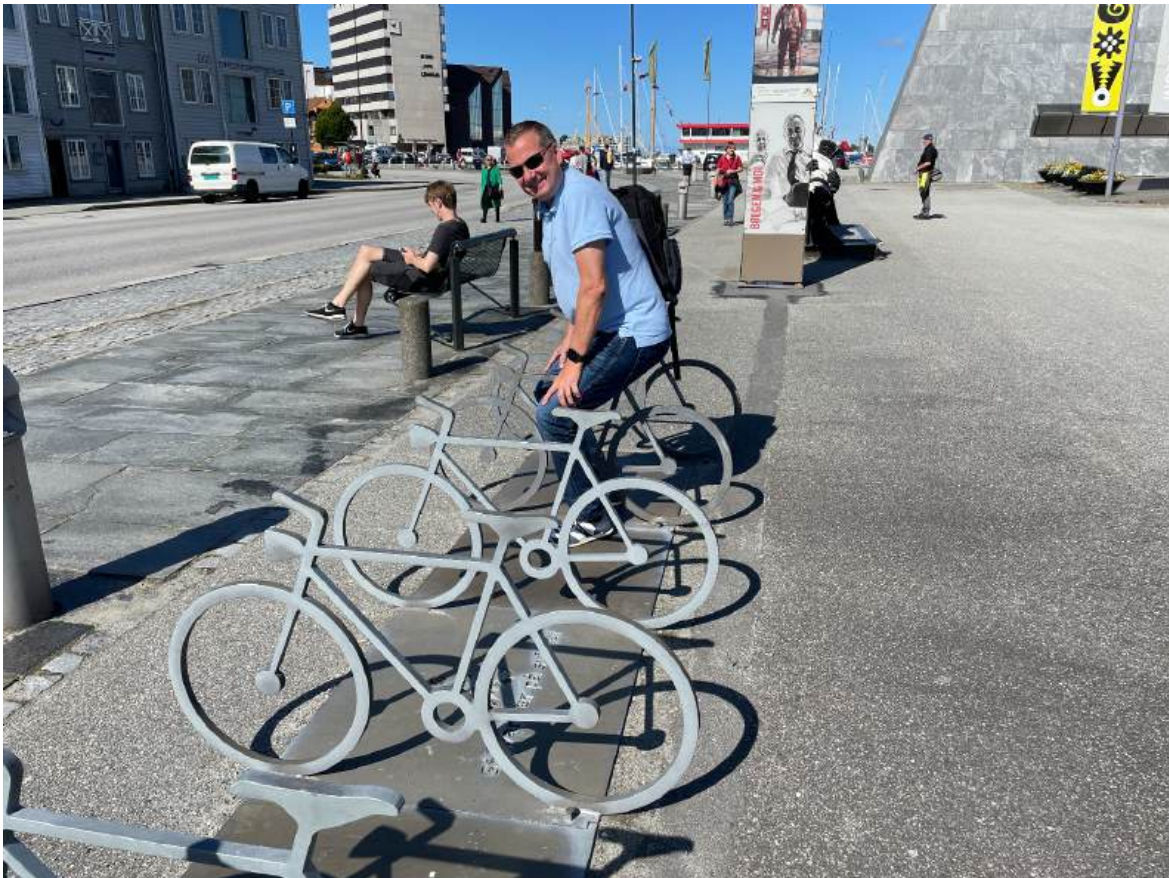

Kortom, hip en happening!

We wandelen door naar het petroleummuseum waarbij ze van allerlei rotzooi voor het museum een speel- en doeplein voor kinderen hebben gemaakt.

Hier willen we eigenlijk een fiets nemen om de stad nog wat verder te verkennen maar op de een of andere manier kregen we ze niet mee.

Het is tijd voor een klein versnapering en deze keer is voor mij Burger King aan de beurt. Want een vergelijkend warenonderzoek is echt wel nodig natuurlijk. Ik koop een bescheiden lunch die ik lekker in het zonnetje opeet.

We hebben de oude stad wel zo'n beetje gezien en besluiten de auto te pakken. We willen naar Sverd i Fjell. Dit zijn 3 megagrote zwaarden, uitgehouwen in steen die langs het water staan.

En eerlijk is eerlijk, het is een prachtig kunstwerk op een mooie locatie.

Na deze mooie locatie gaan we naar een binnenmeertje (zeg maar gerust meer) in Stavanger, Mosvatnet.

We zijn klaar met het sightseeing gedeelte van Stavanger en gaan lekker terug naar het appartementje. Doen even lekker wat voor onszelf (ik zie Max Verstappen de concurrentie behoorlijk vernederen en als Nederlander voelt dat altijd lekker) en Renate zit wat te niksen.

Omdat we naar onze mening het heel goed gedaan hebben met zelf koken (tenminste dat vinden we zelf) besluiten we een maaltijd af te halen bij de Thai om de hoek. En eerlijk is eerlijk, het eten is heerlijk!

Na het eten spelen we nog wat kaarten maar de uitslag is het noemen niet waard (tenminste dat vind ik) en eerlijk gezegd is dat al meerdere dagen zo. Ik heb die kaarttrucjes van Renate Klok nog steeds niet door.

Tot morgen!

Op de preekstoel

Wij wisten het al langer, jullie natuurlijk nog niet. Vandaag hadden we een wandeluitdaging voor onszelf gepland. En met die kwakkelknieën en overspannen kuitjes van ons hielden we het nog tot het laatst spannend, ook voor onszelf. De afgelopen dagen hebben we onze knietjes en kuitjes gespaard want we wilden beide deze uitdaging heel graag aangaan. Ik had mezelf redelijk in het begin van de vakantie een knieband aangeschaft en had er veel profijt van, dus die ging natuurlijk om. De weersverwachtingen waren dusdanig positief (droog en half bewolkt, 13 graden om 8u oplopend naar 18 graden om 12u) dat we ons daar niet achter konden verschuilen. Op internet alle voorbereidingsinformatie opgezocht en er waren nogal wat waarschuwingen. Juiste kleding en schoeisel, voldoende drinken, rekening houden met omslaand weer, niet op slippers, niet met een gebroken been of als je blind bent en zo waren er nog veel meer tips. We hebben alle tips goed overwogen. We vonden het beide zo spannend dat we er allebei vannacht slecht van hebben geslapen. Ik omdat ik niet wilde dat Harold onderweg last had van mij met mijn half flamme schouder. En Harold droomde vannacht zelfs dat de uitdaging heel naar zou aflopen (gelukkig heeft hij me dat pas verteld toen het achter de rug was 🤔).

Hopelijk ben je inmiddels nieuwsgierig geworden want ik ga je nu vertellen wat we hebben gedaan. We hebben een wandeling gedaan door rotsachtig gebied waarbij we op een afstand van 4 kilometer maar liefst 500 meter moeten klimmen naar een geweldig uitzichtpunt. Vinden wij dan. Oordeel zelf maar als je straks de foto's ziet. De bestemming heet Preikestolen (ofwel preekstoel). De duur van de wandeling (heen en terug) is gemiddeld 4 uur.

We wilden de meute voor zijn, dus het werd vroeg opstaan. Allebei beroerd geslapen maar na elkaars jammerverhalen te hebben angehooord en deze te vergelijken wint Harold (ter compensatie dat hij de laatste dagen echt alle spelletjes heeft verloren).

Voor 6u stond ik al onder de douche, daarna een berggeitenontbijt. Havermout met noten, blauwe bessen en als toetje twee polletjes gras per persoon toe. We hadden ons allebei sportief gekleed, Harold in korte broek, ik in een soepel rokje en allebei het gekregen paarse sport t-shirt voor het ANWB-gevoel. En uiteraard omdat we de andere toeristen wilden doen geloven dat we Noren zijn en dus superervaren hikers. Nou superervaren zijn we zeker, maar dan als hikers. Dit houdt in dat we bergop en bergaf iedereen vriendelijk begroeten met een 'hai' of met een 'good morning'. Om 7u zaten we in de auto voor onze route naar het beginpunt van de wandeling, ongeveer 50km verderop. We reden een deel over de panoramische route Ryfylke, maar namen in plaats van de veerboot een tunnel van 14,7km lang (de diepste en langste onderzeetunnel voor autoverkeer, wie wil dat nou niet meemaken?) om het water over te steken. Feitje hierbij is dat je als het ware 292 meter onder de zeespiegel over de bodem van de zee rijdt. En dat is toch best wel een raar gevoel! Na de tunnel doemden weer prachtige vergezichten op.

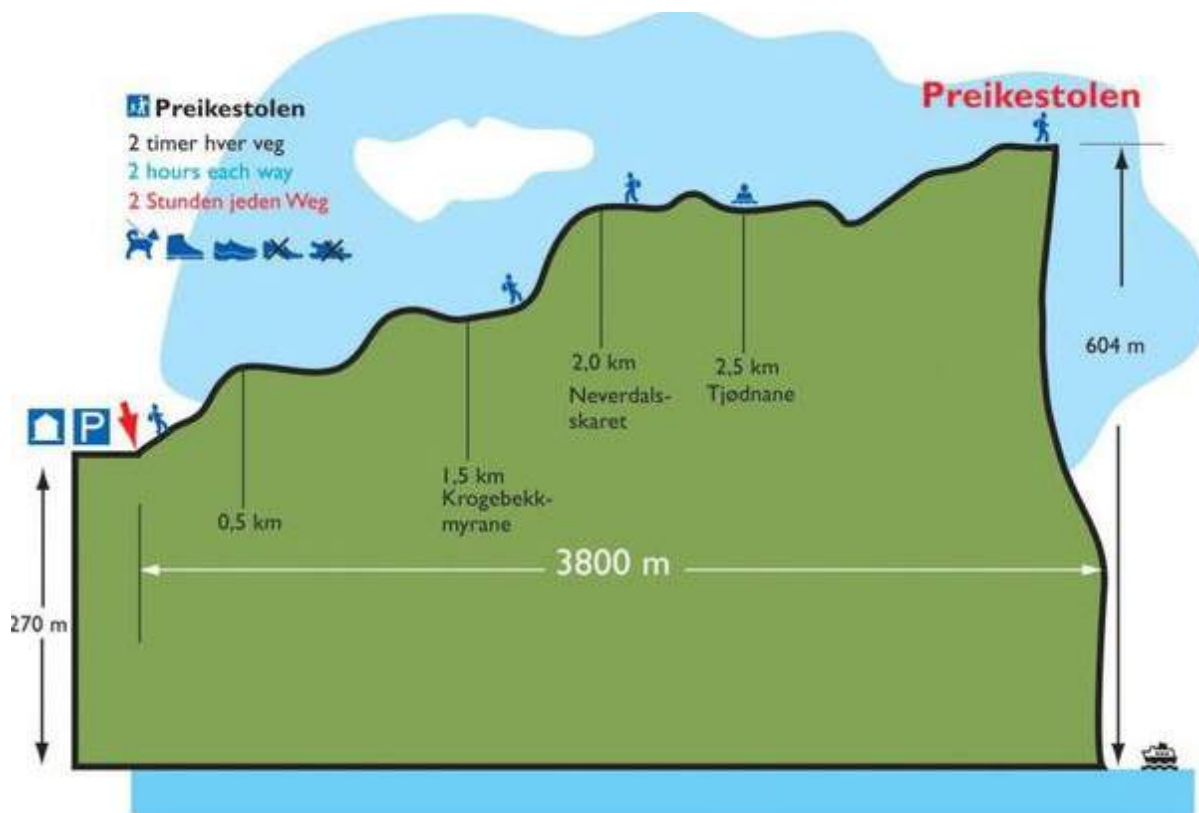

De auto moesten we parkeren bij het beginpunt van de wandeling. We waren overduidelijk niet de eerste en te laat voor de zonsopkomst, maar heel druk was het nou ook nog niet.

Hieronder kun je zien wat we konden verwachten qua steile stukken.

Nou, en qua afstand hebben we gemeten dat het toch echt 4 km+ was (of zou dat komen door ons vermoeide gezwalk, die extra meters?). Net iets voor 8u gingen we van start. Ziet er nog schattig uit toch, dat paadje?

Dat veranderde snel. Dikke rotsen, ongelijke stukken.

We gingen niet alleen maar bergopwaarts, op sommige delen gingen we juist weer omlaag.

Maar we deden het rustig aan. Af en toe even stoppen, slokje drinken en op adem komen.

Na een minuut of 10 haalden we twee zeventigers in, hijgend en puffend. Respect! Maar we vroegen ons ernstig af of zij de preekstoel wel gingen halen. Wij stapten 'vrolijk' door. En het was rustig voor en achter ons.

Er waren op kleine stukken mooie houten paadjes aangelegd:

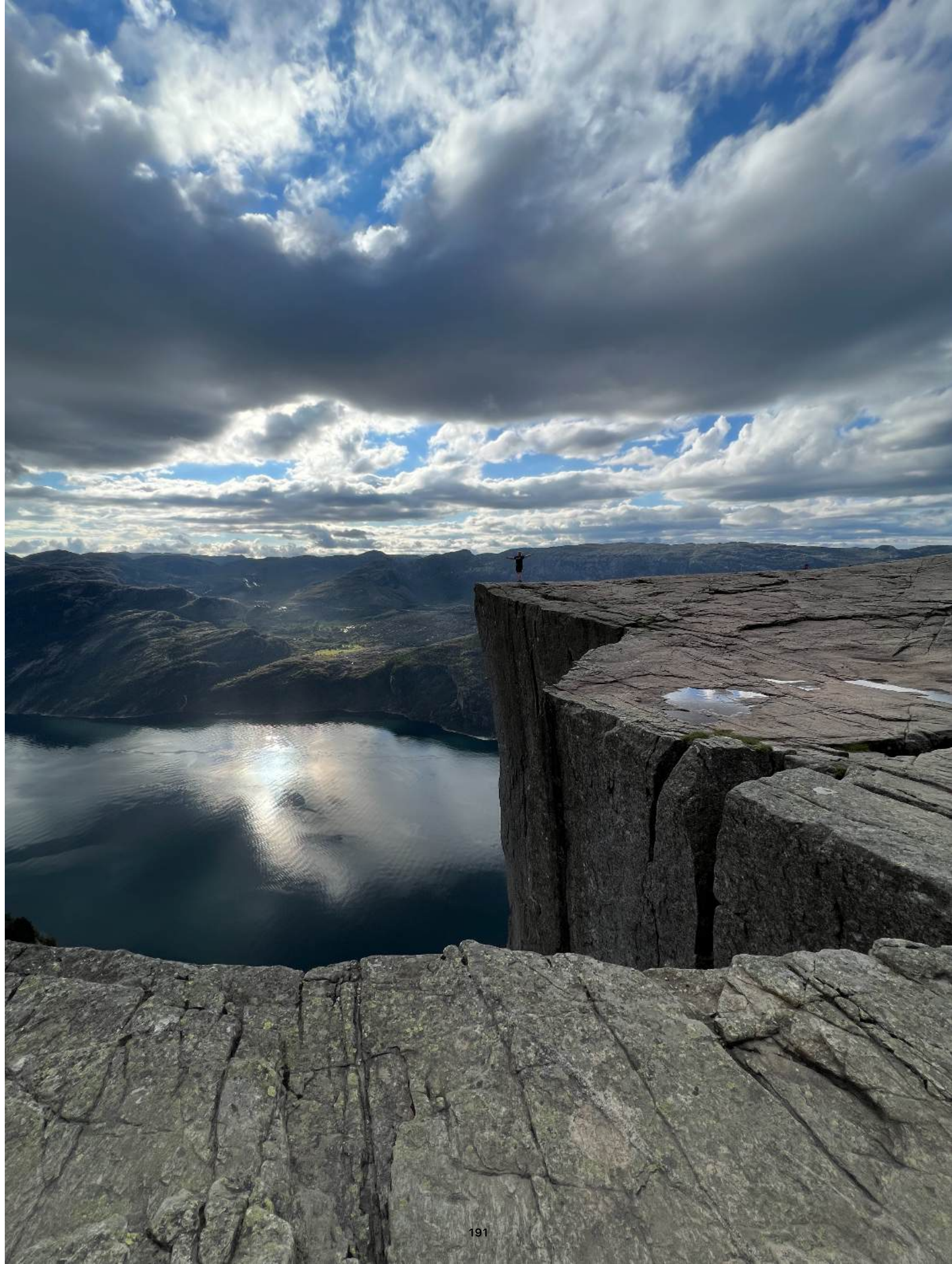
Sommige delen waren super steil en met hoge 'treden'.

Na zo'n 3 kilometer doemde - nog een beetje nevelig - het Lysefjord voor ons op.

En ja hoor, na 1 uur en 20 minuten hadden we het eindpunt bereikt, de Preikestolen.

Even pauze, een banaantje en wat drinken. En verhip, de knietjes en kuitjes waren nog aardig in orde. Nu de terugweg nog. En dat was op sommige stukken mogelijk voor de knieën nog zwaarder dan de heenweg. Toen we net aan de terugweg waren begonnen, zagen we in de verte veel meer mensen naar boven klimmen. De 'toeristische meute' kwam eraan en ze keken ons vol respect aan want wij hadden het namelijk al gehaald, zullie nog niet. En dus werden al onze vriendelijke 'hai's' nagenoeg allemaal beantwoord. Vaak lieten we dat gepaard gaan met wat extra informatie of bemoedigende woorden. En daar hielpen we regelmatig iemand mee over het 'dode punt heen'. 'Graag gedaan, Super de Boer' zullen we maar zeggen. We kwamen de oudere oudjes (ja, echt serieus nog ouder dan deze twee Nederlandse krijgers) die we op de heenweg hadden ingehaald 2 uur later weer tegen. Ze moesten op dat moment nog 2 kilometer omhoog... 🧑‍🦕 (en ook nog weer terug). De terugweg was pittig, het klauteren/dalen eiste zijn tol, maar we waren best euforisch dat we de top hadden gehaald.

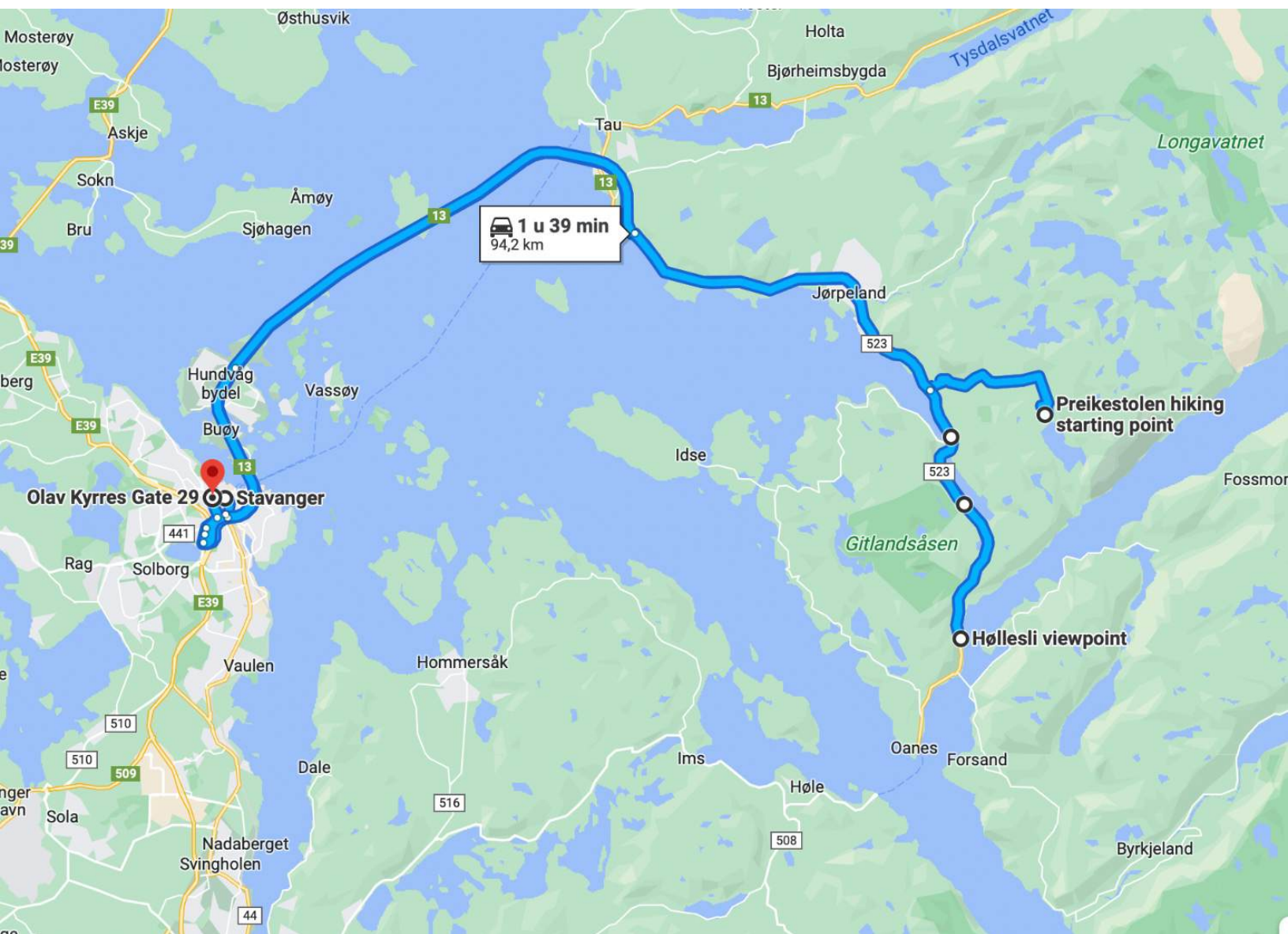
Even verstapte ik me en dreigde ik een 100 meter diep ravijn in te storten (nou ja, niet echt maar het maakt het verhaal wel smeùiger). Dat leverde me een heel oppervlakkige schaafwond op mijn knie op, verder geen centje pijn. Om ongeveer 11u waren we weer bij de auto. Supertrots op onszelf. Volgende stop van vandaag: het uitzichtpunt Høllesli. Hier hebben we mooi zicht op het Lysefjord. Helaas kun je de Preikestolen niet zien, die zit aan de linkerzijde, net achter de hoogste berg.

Op de terugweg naar onze 'vliering' nog even wat boodschappen gedaan waaronder een salade als lunch. De rest van de middag de beentjes omhoog en Harold ging de wereld even vanachter zijn ogen bekijken.

We hebben onze laatste avond in Noorwegen afgesloten met een diner bij Italiaans restaurant Olivia. Morgenmiddag vliegen we weer naar Nederland. Wij hebben enorm genoten van deze vakantie en we hebben onze avonturen graag met jullie gedeeld. Bedankt voor het meelezen en tot ziens in Nederland.

Route van vandaag: <https://goo.gl/maps/zHaBZm6TsyJRMhHaA>

Nabrandertje

Tsja, normaliter is een reisdag niet heel bijzonder, zeker als je weer naar huis gaat. Toch willen we jullie het volgende niet onthouden. En ja, Harold vindt dit akkoord.

Allereerst werd Harold vanmorgen wakker omdat hij volledig, maar dan ook volledig lekgeprikt is door het vrouwelijke peloton van de Noorse muggenluchtmacht. Harold valt altijd enorm goed in de smaak bij de muggenvrouwtjes en daarom hadden we niet een maar zelfs twee flesjes Deet bij ons. Niet dat Harold ze gebruikt hoor. Dat is niet militair genoeg. Maar eerlijk is eerlijk, we (ik al helemaal niet, waarschijnlijk zijn er geen lesbische muggetjes) hebben geen enkele mug gezien de hele vakantie. Dus het is deels ook nog te begrijpen. Maar gisteren was hij dus het haasje. Tientallen muggenbulten.

Opgelopen tijdens de momenten dat we even stopten op weg naar de top van Preikestolen. En wel op alle lichaamsdelen die onbeschermd waren, schouders, hoofd en benen. Sommige netjes op een rijtje van 3 of 4 naast elkaar. Hij was net een hond met vlooiën, hij bleef maar krabben.

Maar terug naar de orde van de dag, aan de slag met inpakken. Wat Harold betreft kunnen we niet vroeg genoeg naar het vliegveld vertrekken. Dus we zaten heel op tijd in de huurauto. Die moesten we afleveren bij Hertz op het vliegveld. Ook dat verliep vlotjes.

Daarna door naar het afgeven van de bagage. Dat gaat hier heel van de geautomatiseerde, komt geen mens aan te pas. Bij de ene zuil moet je je kofferlabel printen, en daarna moet je zelf je bagage op de band zetten en scannen. Incheckbalies hebben we ook niet gezien.

Security was ook appeltje, eitje, behalve dat het alarm steeds afging toen ik door het poortje moest.

Twee douaniers zijn nogal druk met mij. Of ik metaal in mijn broekzak heb? Nee. Okay, dan de schoenen uit. En dat doe ik dus braaf. Schoenen schoenen op de bagageband door de röntgen. Ik moest opnieuw door het poortje, weer een alarmsignaal. Of ik een implantaat heb? Ja, in mijn mond :). Nog een keer door een ander poortje. Weer alarmsignaal. Of ik gefouilleerd mag worden. Ja tuurlijk, wil graag naar huis. Er komt een kordate dame op me af en die vraagt me of ik iets op kniehoogte heb dat van metaal is. Euh, nee, maar ik heb wel een knieband om (zo'n ding die je koopt bij de Etos). Of ik die even af wil doen. Ja hoor, doen we ook. Daarna fouilleert ze me van top tot teen en uiteraard heb ik geen bouwpakket voor een of ander wapen bij me. Maar mijn knieband moest nog wel even heel allenigjes op de bagageband en door de röntgen. Niet veel later krijg ik 'm terug. Ik mag door. Het is ook altijd wat met mij bij de security. En door.

Rond het middaguur hadden we alles achter de rug en konden we richting de gate, de vlucht vertrok pas twee uur later. Volgende project: lunch! Harold wordt al een beetje brommerig en wil nu toch wel zijn lunch gaan scoren. Ik had mezelf gisteren al een lunchsalade gekocht bij de supermarkt en die had ik onderweg naar de luchthaven al naar binnen gewerkt. Dus de titel van het project werd: Lunch voor Harold.

We waren er trots op dat we zo netjes binnen het budget zijn gebleven deze vakantie. Maar toch wilde Harold graag een lunch(je) op de luchthaven verorberen. Moet kunnen, toch?

Hij beent voortvarend langs allerlei eettentjes. Ik sjok een beetje achter hem aan. We gaan naar een eettentje met de naam Pink Fish (let op de naam!) en hij ziet op het scherm dat ze burgers verkopen. Hij wil wel zo'n burgertje zonder niksnie extra's van maar liefst €15,00 (het went maar niet, die Noorse prijzen). Bij de ingrediënten staat koriander en dat vindt hij supersmerig, dus hij zegt er uitdrukkelijk bij: "Geen koriander." De medewerker knikt bevestigend. Ik sta op een afstandje en krijg flarden van het gesprek mee.

Ik ga ondertussen onze waterflesjes vullen op het toilet. Als ik terugkom, zie ik net dat Harold een fikse hap van zijn burger heeft genomen. Zijn gezicht vertrekt, hij gaat paniekerig op zoek naar een servetje en hij weet niet hoe snel hij de hap moet uitspugen. Ik denk o jee, er zit vast toch koriander in zijn burger. Hij vloekt binnensmonds en zegt: “Er zit vis in deze burger!!!” Ik vraag hem wat hij heeft besteld: “Een burger!” Euh, een burger bij ‘Pink Fish’?? Wat denk je zelf dat je dan krijgt? Ik moet er wel om lachen, Harold zit af en toe een beetje in zijn eigen bubbel en schakelt dan een hersenhelft uit (en soms vermoed ik dat hij beide hersenhelften uitschakelt). Hij gaat op zoek naar een ander eettentje en ik neem een hap van de burger en moet eerlijk bekennen, lekker is ‘ie niet. Maar ik hou van warme zalm én ik had al genoeg gegeten (een lunch voor het luttele bedrag van €3,00).

“Hij wordt enorm boos en zegt dat het er niet bij stond dat het vis is. Ik loop terug naar de balie en maak een foto van het bord. Op de 2e regel vertellen ze toch echt heel trots dat het burgers zijn van 100% Noorse zalm. De medewerkers vraagt zich af waarom ik een foto maak en hij denkt dat ik kom klagen. Hij verdedigt zichzelf en zegt dat hij nadrukkelijk tegen Harold heeft gezegd dat het een zalmburger was. Tsja.

Harold is al vertrokken en ik tref hem even later aan een tafeltje 10 meter verderop. Hij heeft een hamburgermenu besteld... voor €40,00. Hoeveel????? “Weet je zeker dat er geen rekenfoutje is gemaakt,” vraag ik nog. Ik had namelijk gezien dat de burgers bij dit tentje iets van €22 euro waren. Kost die friet erbij dan €18 of zo?? Hij laat me het bonnetje zien. Het burgermenu dat hij heeft besteld is een dubbele burger en die kost alleen al €27,00. En hij heeft er voor €13,00 nog gefrituurde uienringen, bacon en kaas bij besteld. Tssssja. Kortom, daar gaat onze besparing van de afgelopen weken, de veruit duurste maaltijd van de hele vakantie! Voor een lunchje op het vliegveld voor één persoon tikken we het luttele bedrag van €55,00 af. Maar goed dat mijn lunchsalade slechts €3,00 kostte. Nadat ik wel even geïrriteerd ben door de uitgeschakelde hersenhelft van Harold, kan ik er een

paar minuten later enorm om lachen. Ik heb een groot hart, ik ga dit omzetten in iets positiefs, ik ga hem er namelijk nog heel lang mee plagen ;o).